

ΠΡΟΟΥΚΕΤΟ

πρωτόειδα, νά σου υποσχέθηκαν νά μείνω μαζί σου μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ τώρα τὸ βρῖσκα ἀδύνατο.

— Αὐτὸ εἶπε πολὺ περιέργῳ. Δὲν μπορεῖ ἀπ' τὰ χεῖς νά σοῦ εὐχε καμμιὰ ἀνάγκη βαρύνει γιὰ νὰ φύγῃς.

Ὁ στρατηγὸς, χωρὶς νὰ ἐξηγήθῃ καλὰ, μισομύρισε καὶ γιὰ μιὰ δουλειὰ πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναβάλῃ γι' ἀργότερα κ' ἐδήλωσε πὺς εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φύγῃ. Κι' αὐτὸ εἶπε μ' ἕνα ὕψος τόσο ἀποφασισμένο, πὺς ὁ φίλος του δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτα.

— Ἀπ' οὗ λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ λόρδος, θέλοντας νὰ τὸν διασκεδάσῃ κάπως, πρέπει ἐξάπαντος νὰ φύγῃς, ἔλα τοῦλάχιστο νὰ ἰδῇς τὴν ὥραία θεὰ ἀπὸ τὴν ταράτσα.

Ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ βγήκαν στὴν ταράτσα. Ὁ στρατηγὸς τὸν ἀκολούθησε μηχανικά, χωρὶς νὰ προσέχῃ τί τοῦλεγε. Κι' ἔτσι προχωρήσανε, ὅπου ὁ λόρδος κατέφερε ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μείνουν οἱ δύο μαζί μονάχοι τους. Γοητίζοντας τότε κατὰ τὸ στρατηγὸν, ὁ λόρδος Βούδβιλλ τὸν ὥρτησε μὲ σοβαρὸ ὕψος:

— Ριζάρδε, εἰμαστε μόνοι μας. Πιστεύω νὰ μοῦ πῇς ὅτι σὲ ρωτήσω. Πὺς πέρασε ἀλήθεια τὴ νύχτα;

— Πολὺ ἄγχημα, πάρα πολὺ ἄγχημα, φίλε μου, εἶπε τότε ὁ στρατηγὸς μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὕψος.

Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, εἶπε ὁ λόρδος, σὺν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Τότε θάνα ἀλήθεια αὐτὰ πὺς λέγονται γι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἀς μάθω λοιπὸν τὰ δυσάρεστα πὺς σοῦ τῇχαν τὴ νύχτα, στὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου μόνο εὐχαρίστηση θάβλεπα νὰ αἰσθάνῃς.

Ὁ στρατηγὸς φάνηκε κάπως στενοχωρημένος καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε σὲ λίγο, θὰ στὰ πῶ ὅλα. Μὲ ξέρετε πολὺ καλὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ πάρῃς γιὰ δειλὸ. Μόλις μ' ἀφῆσε χεῖς τὸ βράδυ, γδύθηκα ἀμέσως κ' ἔπεσα στὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ δὲ μ' ἐπῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος. Καθὼς ἔμενα ἐκλωμένος ἀκουσα ἀξάφνα ἕναν ἦχο σὺν τῷ σπασμῷ μεταξὺ τοῦ πορτοῦ.

— Μὰ κατὰ τὴν ἰδέαν σου, πὺς ἦταν ἡ φωνή; Ἄνθρωπος ἢ γυναίκα; Ἄπ' τὸ κρεβάτι μου καὶ τὸ τζάκι πέρασε ἡ σιλουέτα μιᾶς γυναίκας. Εἶχε γυρῖση κατὰ μένα τὴν πλάτη της, μὰ κατὰ τὴν ἀμέσως πὺς ἦταν γυνή. Παρατήρησα μάλιστα ὅτι φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κείνα πὺς ἦταν ἡ μόδα τὸν ἐσὼ κ' ἔκατὸν πενήντα χρόνια. Τὸ νὰ βρεθῇ αὐτὴ ἡ γυνὴ στὴν κάμαρά μου μοῦ φάνηκε ἀκατάπαρτο, μὰ δὲ μοῦ πέρασε οὐτε στιγμή ἀπ' τὸ νου ἡ ἰδέα πὺς δὲν ἦταν ζωντανὸ πλάσμα. Νόμισα ἀπλοῦστα πὺς θάταν καμμιὰ γερόντισσα ὀληρότρια τοῦ σπιτιοῦ, πὺς ἴσως δὲν ἤξερε πὺς ἡμῶνα ἐγὼ μέσα. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κουνήθηκα τότε στὸ κρεβάτι μου κ' ἐβῆξα λιγάκι γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ μὲ προσέξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Γόρως τότε σιγὰ κατὰ μένα... Ἀλλὰ θεὸς καὶ Κύριε... τί ἦταν αὐτὸ! Σ' ἕνα πρόσωπο πὺς τὰ παγωμένα χαρακτηριστικά του πῶματος κ' ἔφερε τὴ σφραγίδα τοῦ θανάτου, ἦταν βαθεῖα χαλαρή καὶ ἴσως τὸν χειρότερον παθὸν πὺς τὴν ἐπιφύρονταν τὸν καιρὸ πὺς ζοῦσε!.. Ἀνασκηώθηκα στὸ κρεβάτι καὶ κῆταξα παγωμένος τὸ ἀπαίσιο φάντασμα. Ἡ γυνὴ προχώρησε ἕνα βῆμα κατὰ πάνω μου καὶ κῆθηκε στὴν ἀκρὴ στὸ κρεβάτι, κῆτάζοντάς με στὰ μάτια καὶ πέροντας τὴν ἰδίαν στάση πὺς ἀπὸ τὴν κατὰστασι τοῦ τρομοῦ, τὴς φρίκης πὺς βρῖσκόμουναι! Ἐπειτα μοῦκανε μιὰ διαβολικὴ γκριμάτσα καὶ μούγγωσε ἄγρια...

Μπροστά σ' αὐτὴ τὴν σατανικὴ ὀπτασίαν ἀνατρίχιασα ὀλάνκιος, τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες μου, ὅλο μου τὸ θάρρος μ' ἐγκατέλειψε κ' ὅλος ὁ ἀνδρισμός μου ἔλυσε μέσα μου ὅπως λῶναι τὸ κερὶ σὴν φωτιά. Τινάχτηκα πρὸς τὰ πίσω, μισολιγοθυμισμένος, ὅπως θὰ λιποθυμοῦσε μιὰ δειλὴ χωριατοπούλα ἡ ἕνα παιδί δεκά χρόνων! Πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινα ἔτσι, δὲν ξέρω. Ἐξῶς μόνο πὺς τὸ ρολοὶ τοῦ πύργου χτύπησε μιὰ, τόσο δυνατὰ πὺς μοῦ φάνηκε πὺς ἦταν μέσα στὴν κάμαρα. Πέρασε κάμποση ὥρᾳ ἀκόμα ὅπου νὰ τολμήσω ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, ἀπ' τὸ φόβο μήπως καὶ ξαναῖδω μπροστά μου τὸ φοβερὸ φάντασμα τὴς γυναικός. Ὅταν ἀπεφάσισα καὶ τῶκα, εἶχε γίνει ἀφαντῇ.

Ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, νὰ ξυπνήσω τοὺς ὑπηρετὲς καὶ ψάξω παντοῦ. Ἀλλὰ ἀλλὰ γινώμῃ ὅτι ἀπὸ τὸ φόβο μὴ φανῶ δειλός, ἀλλ' ἀπὸ μόνῃ τὴν ἰδέαν ὅτι μποροῦσα νὰ ξαναῖδω τὴ γυνὴ ἐνείνῃ, πὺς, καθὼς φανταζόμουναι, μποροῦσε νὰ ξεζωρῶσε σὲ καμμιὰ ἀπομερὴ καὶ σκοτεινὴ γωνία τὴς κάμαρας. Δὲν τὴν εἶδα ὅμως...

Εἰν' ἀνάγκη νὰ σοῦ περιγράψω τώρα τὴν κατάστασι πὺς βρῖσκόμουναι ὅλη τὴ νύχτα; Τὴ μαντεύεις εὐκολά. Μόλις ἐξημέρωσε σηκώθηκα, ντύθηκα βιαστικά, ὅπως-ὅπως, καὶ βγήκα ἔξω μήπως μὲ ἡσυχία κάπως ἡ πρωτὴν δροσιά. Αὐτὸ ἦταν. Τώρα στὰ εἶπα ὅλα. Νὰ γιατί δὲ μπορῶ νὰ μείνω περὶ ἐδῶ καὶ φεύγω.

— Λοιποῦμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποῦπαθες, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγὼ.

Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθῃς ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ πὺς ζοῦσε ὁ παππὺς μου ἡ κάμαρα αὐτὴ ἔμεινε πάντα κλεισμένη, γιὰ νὰ κλοφοροῦσε ἡ φήμῃ πὺς κάθε βράδυ ἔβγαιν ἕνα φάντασμα ἐκεῖ μέσα. Ὅταν ἦθα ἐγὼ ἐδῶ νόμισα πὺς αὐτὸ ἦταν ἀνοησία καὶ τὴν ἀνοίξα. Ὅλη ὑπηρεσία ὅμως πίστευε πὺς ἦταν στοιχειωμένη—τὸ ξέρε ἡ γειτονιά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους

μου. Δὲν ἤθελα λοιπὸν νὰ βάλω κανένα ἄλλον νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ μέσα μήπως ἡ προδιάθεσι τοῦ κάνει νὰ νομίσῃ πὺς βλέπει φαντάσματα. Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἦθες. Δὲν ἤξερες τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπεφάσισα νὰ βάλω ἐσένο, νὰ κοιμηθῇς σ' αὐτὴ. Θὰ βεβαίως δλους ἔπειτα πὺς θὰ σπῶλεγα, ὅτι δὲν εἶδες τίποτε κ' ἔτσι θὰ τοὺς ἔκανα νὰ πιστέψουν πὺς ἦταν ψέματα. Νόμισα βλέπεις πὺς ἦταν ψέματα, ἀλλὰ τώρα βλέπω πὺς εἶνε ἀλήθεια.

— Δὲ μοῦ κατοφαίνεται αὐτὸ πὺς μοῦκινες, εἶπεν ὁ στρατηγός, γιὰ τὸ κῆνος ἔπειθ' ἡμεῖς θεοφοῦσε ἀνθρώπο μὲ κάποιον θάρρος. Ἀλλὰ δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ συνέπειαν τοῦ πειράματός σου. Τ' ἀμάξι μάλιστα ἔφτασε. Πρέπει νὰ φεύγω...

— Τὸλάχιστο, φίλε μου, ἀπ' οὗ δὲ θέλεις νὰ μείνῃς οὐτε μιὰ μέρα ἀκόμα μαζί μου, δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ πῶ νὰ ἰδῇς τὸν πύργο; Πάμε πρῶτα νὰ δῇς μιὰ συλλογὴ οἰκογενειακῶν πορτραίτων.

Ὁ στρατηγὸς δέχτηκε κ' ἀκολούθησε τὸ φίλο του. Περῶν ἀπὸ κάμποσους διαδρόμους καὶ φτάσανε τέλος σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου οἱ τοῖχοι τοῦ ἦταν γεμάτοι προσωπογραφίες. Ὁ λόρδος γύρισε μαζί μὲ τὸ στρατηγὸ καὶ τοῦδειχνε τὶς διαφορὲς εἰκόνες, λέγοντάς του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὺς παρίσταναν. Ὁ στρατηγὸς ὅμως λέγο τὸν ἄκουγε.

Ἀλλὰ μόλις φτάσανε στὴ μέση τὴς κάμαρας ὁ λόρδος εἶδε τὸ φίλο του νὰ χλωμιάζῃ καὶ νὰ κῆτάξῃ ἐκπληκτὸς τὸ πορτραῖτο μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας πὺς φοροῦσε φόρεμα 17ου αἰῶνα. Ἐπειτα τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζῃ:

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

— Νὰ τινε... νὰ τινε... ἡ ἰδέαν... τὸ φάντασμα!... Μόνο πὺς δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν σατανικὴν ἐκφραση τὸ πρόσωπό της...

— Ἀν εἶν' ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ χωρεῖ πᾶ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνα τὴς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιᾶς κακούργας πὺς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχει κάνει ἀναφέρονται στὰ χαρτὰ πύχνο φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δολοφόνος ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλίσω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὅπως κάνανε οἱ προκατόχοι μου.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Ζ.

Ἐνας τύπος εὐμορφίας πὺς θυμίζει ἔμφυχον πορτραῖτο Ρέυνολντς. Τὸ ὥρατο πρόσωπο τὴς πλασιώνεται μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της κατὰ θαυμάσια μαργαριταρένια κρεμαστά σκουλαρίκια. Πάντοτε ἀπλοῦστα ντυμένη, τὴς τουαλέτες τὴς διακρίνῃ ἕνα

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ

κ. Χαρίλ. Ἀντωνίου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσίευσης καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸ εὐχέλαιο εἶναι μὴ μακρὰ καὶ θεατρικὴ θανατικὴ τελετὴ, ποὺ τὴν κάνουν ἐπὶ τὰς παλάδας μὲ πετραχῆλη, ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ κρεββατὶ τοῦ ἐτοιμοθάνατου. Λένε ἐπὶ τὰς Εὐαγγέλια καὶ ἐπὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, μὴ ποσότητα προσευχῆς γιὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ μελλοθανάτου, ποὺ τὸν θεωροῦν τὴν στιγμὴν ἐκείνην γιὰ πεθαμένον, καὶ δέονται γιὰ τὴν ψυχὴν του. Ἐκεῖνος δὲ μὴ βλέπει καὶ ἀκούει διὰ ἐτοῦτα, λαβαίνει μέρος σ' αὐτὴν τὴν τελετὴν, ποὺ εἶναι κάπως ἡ ἴδια τοῦ ἡ κηδείας. Σ' αὐτὴ τὴ θεατρικὴ (καὶ διαβολικὴ) τελετὴ μπαίνει ἐπίσης καὶ τὸ μιμικιό, καὶ τελευταῖα ἕνας διάλογος μὲ τὸ μελλοθάνατο, ποὺ πρέπει, στὴν ἐρώτησή του, νὰ εἰπῇ πῶς εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ νὰ δηλώσῃ πῶς συγχωρεῖται ἐκεῖνους, ποὺ τοῦ ἐκάμανε κακό, νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ ἔκαμε κακό καὶ νὰ παρακαλέσῃ τοὺς παρόντες νὰ δεηθοῦν γιὰ τὴν ψυχὴν του κ. τ. λ.

Ὅσοι ἀντέχουν στὴν ἐξομολόγησιν καὶ στὴν παρακλόνισθαι κοινωνία, εἶνε βέβαιον πῶς θὰ ὑποκύβουν στὴν ἐπίδρασιν τῆς τελεωτικής καὶ ἀκαταμάχητης αὐτῆς φαντασμαγορίας. Κάπου ἀπὸ τὴ θανάσιμην ἐπίδρασιν τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς πίεσης, ὁ ἄρρωστος χάνει τὴ φωνή, τὰς αἰσθήσεις, τὴ ζωὴ. Τὸ εὐχέλαιο τότες ἐφθασε στὸ σκοπὸ του, ἐτέλεσε, ἔκαμε ὅ,τι ἐμελλε φυσικὰ νὰ κάμῃ: ἔσ κ ο τ ο ς ε !

Τέτοια εἶναι ἡ ἀπάνθρωπη συνήθεια, στὴν ὁποία οἱ Ληζουριῶτες ἀναποῦν νὰ ὑποβάλλουν τὴν ἀγωνία τους. Παραβρέθηκα σ' αὐτὴ τὴν ἀπο ἐθιμο δολοφονία τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ὠρμήθηκα μὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μου πῶς θὰ λάβαινα ὅλα τὰ χρειάζοντα μέτρα νὰ ξεφύγω νὰ πεθάνω στὸ Ληζουρί.

Μερικὲς μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό της, ἔτρεχε νὰ μάθω πῶς, στὴν τελευταία της ἀρρώστεια, ἕνας παπᾶς ἐπῆγε αὐθόρμητα καὶ με σύστησε σ' αὐτὴν νὰ μ' ἀφήσῃ κατὶ. Ἐνῶς παπᾶς, θὰ εἰπῇτε, νὰ ἐνοχληθῇ αὐθόρμητα καὶ μυστικὰ ὑπὲρ μου! Ναι, μὰ ὁ παπᾶς αὐτὸς εἶναι ὁ Γιάννης Σκαλοτσούνης (1), ὁ ἴδιος ποὺ, χρόνια πρὶν, ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸν μου ἔτρεξε νὰ μὲ συναντήσῃ μὲ τὰς ἀγκάλες ἀνοιχτές, μ' ἐσφίξε ἀπάνου του καὶ μ' ἐφίλησε δημόσια, σὺν τῇ ἐλέγε σ' ἀνοιχτά «ἀθῶς εἶμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου».

Ὅποιος πεθάνῃ στὸ Ληζουρί δίνει ἕνα θέαμα καὶ μὴ δημοσία διασκεδαστὴν στὴ χώρα: Τὸ πτώμα νύσταται μὲ τὰ γιορτινὰ του φορέματα· ἂν εἶναι ἄντρας καὶ ἀστὸς, φορεῖ κοντὸ σακάκι, ἄσπρα γάντια, χρυσοὺς ἀλυσίδες, ἐπιστήθιο, δαχτυλίδια πλουτισμένα μὲ πετράδια, σκαρπίνια τοῦ χοροῦ κ.τ.λ. ἔπειτα τοποθετεῖται ἐξοσκεπαστὸς μὲσα στὸν φέρετρο καὶ φέρεται μὲ πομπή, νὰ κάμῃ τὸ γύρον τῆς χώρας· ὅλες οἱ καμπάνες σηαίνουσι. 20 ἕως 30 παπάδες μὲ ἱερατικὴ στολή, ἕνας πελώριος σταυρὸς μὲ πλαγιφυλακὲς ἀγγελοῦδια ἀπὸ οὐδερὸ εἰκονογραφημένο, φανάρια, λαμπάδες, ἀρκετὰ θυμιάτα ποὺ καπνίζουν, φυλάκες ποὺ νισσοῦν, συγγενεῖς ποὺ οὐρλιάζουν... καὶ ὅλα τὰ παρὰ τὰ κατὰ τὴν ἐκείνην τὴν ἐκείνην. Ἄν εἰσιγυνηταὶ καὶ ἀσπὴ, γίνεται τὸ ἴδιον: μετωπιαῖα φορέματα, διαμαντικὰ, ῥόδες κ. τ. λ. γιὰ μὴ παρῶν πομπή. Ὅταν ὁ νεκρὸς εἶναι κατώτερης κοινωνικῆς τάξεως, δὲν ὑπάρχει διαφορά, παρὰ σ' ὅ,τι ὑποβλέπει στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν ἐπίδειξιν σὲ κάθε πρᾶγμα, ἡ τελετὴ ὅμως εἶναι ὁμοία.

Παράλειψα νὰ μιλήσω γιὰ τὴν ἀνατροφή ποὺ ἔδωκα στὰ κορίτσια μου—γιατὶ γυνὴ δὲν ἀπόχρηται, παρὰ τελευταία.

Τὰ κορίτσια μου ἀνατραφεύοντο σπουδαίως μὲς μικρῆς Δημοκρατίας. Πραγματικὰ, ἀντίθετ' ἀπ' ὅ, τι κάνουν οἱ Δημοκρατικοί, ἔδωκα μὴ Δημοκρατικὴν σύνθεσιν στὴν οἰκογένειά μου (2).

Ἄμην παντρεύτηκα, ἐδῆλσα στὴ γυναῖκα μου ὅτι δὲν εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐπωφεληθῶ τὸ δικαίωμα νὰ εἰμαι ἀνώτερός της, ποὺ μοῦ τὸ ἔδινε ἡ κοινωνία, καὶ ὅτι ἀνάμεσα ἐκείνης καὶ ἐμὲ θὰ βασιλεῖ ἡ τελειότερη ἰσότης. Μ' αὐτὸ τὸν ὅρον τὴν ἔκαμα ἐνήμερη στὰ συμφέροντά μου, ποὺ εἶχαν εἰς τὸ ἐξῆς δικὰ της καὶ οἱ δύο μᾶς πάντα μαζὶ διενεθύναν καὶ ἔατοποιοῦσαν τὰς ὑποθέσεις μᾶς. Εὐρίσκαμε ἐπίσης πῶς ἦταν συμφέρον στὴν οἰκογένειαν νὰ γίνῃ αὐτὴ ταμίας καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κρατοῦσε πάντα τὸ πορτοφόλι. Πολλὰς φορὲς θέλησε ν' ἀπαλλάχθῃ ἀπ' αὐτὸ καὶ τῆς ἔκανα τὴ χάριν, μὰ κάθε φορὰ ἐ-ἐκκοιμήθηκα πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι καταλλήλως γι' αὐτὲς τὰς ὑπηρεσίας καὶ ξαναγυρίζαμε στὸ ἴδιον σύστημα.

Τὸ σύστημα αὐτὸ, ποὺ σὲ πολλοὺς θὰ φανῇ ἴσως, περίεργον, γιατί δὲν εἶναι μέση στὴν συνήθειαν, εἶναι περὶ ταυραστὸ καὶ ὠφέλιμον γινὰ τὴν οἰκογένειαν. Σὲ μὴν οἰκογένειαν σοφῶν καὶ φρόνιμων ἀνθρώπων, ὅχι ὁ ἄντρας, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα θὰ ἐπρεπε πάντα νὰ κρατῇ τὸ Ταμειό:

1) Γιατὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ συμβαίνει νὰχῇ αὐτὴ τὸ πορτοφόλι στὸ χερὶ γιὰ τὰς μικρὰς δαπάνες, καὶ 2) γιατί ἡ γυναῖκα, μένοντες στὸ σπιτὶ περισσότερον χρόνον ἀπὸ τὸν ἄντρα, μπορεῖ νὰ εἶνε καλλίτερος φύλακας τῆς οἰκογενείας.

Σημ. Μεταφ. 1) Ἰωάννης Σκαλοτσούνης: Παπᾶς πολὺ σεβάσιμος στὸ Ληζουρί, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ νομοδότη τῆς Κορῆς.
Σημ. Λασκαρ. 2) Ἀγαπᾶω τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ μορφὴ τῆς Κυβερνήσεως δὲ μ' ἐνδιαφέρει.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΓΙΑΣΜΑΚΙ

(Τοῦ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΟ)

Τὴν προσοχὴν σου ἔκαμει
ἀποψη Λυσιστράτη·
Σαίχη

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Τὶ νῆχετε, ἀδελφάκια μου γινὰ καὶ;
Στὶς ὄψεις σας λαλοῦν οἱ συλλογὲς σας
Καὶ σὺν καρδίᾳ θανόντων νεκρῶν
στὰ μάτια σας νυαλίζουν οἱ ματιεῖς σας·
εἰν' ἀνοιχτές οἱ ζῶνες σας βαθεῖα,
καὶ τρεῖς φορὲς ἀπ' ὅσον ἀπ' τὸ φηγάρι
μοσχοβαλμένῃ τ' ἄγρια σας σπαθία
ἀστράφτουν τὴν ἀχόρταστα, σὺν χάρι.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Πές, τὸ γαςμάκι σου ἀνοίξεις στὸ δρόμο μὲ καμάρι;

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Ἀπ' τὸ λουτρό, ἀφεντὰδες μου, γυροῦσ' ἀπ' τὸ λουτρό... καὶ εἶχα τὸ νοῦ,
ὀλοσκαπὴ καὶ χαμηλοβλεπῶσα,
νὰ μὴ με δόνην μάτια χροισιανῶν.
Θυμᾶμαι πῶς ἀπ' ὅσον ἀπ' τὸ ἔλαμι
ἐπύρριν ἀπ' τὸν ἥλιο τὸ σολάκι,
καὶ μες στὴν κλίνη ἐκείνη μὴ στιγμὴ
μ' ἀνοίχτηκε τὸ κάταστρο γαςμάκι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Καὶ δὲν διδάβαινε κανεὶς κ' ἐστάθηκε λυγὰ;

ΑΔΕΛΦΗ

— Ὁ, ναι... μπορεῖ... Μὰ τ' ἄσπρα μου τὰ κάλλη
δὲν τὰ εἶδα... ἐκεκασθῆσαν βασπικὰ...
Ὅμως ἐσείς μιλάτε ἀγὰρ ἀγὰρ...
Γιατὶ, μιλάτε ἀδελφία μουσικὰ;
Μὴ θέλει αἶμα; Ὁχι! Στὴν ψυχὴ σας,
ἀδελφία μου, δὲν με εἶδε τὴ φτωχή.
Ἀχ! χάρι γιὰ τὴν ἔρημην ἀδελφῆς σας,
γιὰ μὴ ἀναδῇ παρθένα, μοναχὴ.

ΤΡΙΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Ὁ "Ἡλιος ἦταν κόκκινος ἀπὸ πρὶν, πρὶν γαλῆ.

ΑΔΕΛΦΗ

— Χάρι, ἀδελφάκια, τί ἔκανα; βοήθεια!
Ὁ, μὰ τὰ γυνάτια σας ποὺ φιλοῦ
Μὴ τὰ σπαθιά σας!.. φθάνει, μὲς στὰ στήθη!·
Ἀχ, ἄστρο μου γαςμάκι καὶ ἀπαλό!
Μὴ φερίγεται... βαστάτε με λυγὰ,
ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸ τέλος μου μακρὸν
καὶ μὴ δαμῇ χλωμάδα σὺν γαςμάκι,
μοῦ κρύβει ἀγὰρ ἀγὰρ τὴ θεωρίαν...

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Τέτοιο γαςμάκι σὸν πρεπε νὰ σὲ φυλάξῃ βαρεῖα.

Μεταφ. Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ Α. ΣΤΕΛΕΤΤΗ)

Ὅταν θὰ νύσαι γογγῇ καὶ θὰ διαβάξῃς
μὲς στὴ φωνὴν τοὺς στίχους αὐτοὺς μόνῃ
θὰ ξαναῖδῃς νῆσθον στὸ νοῦ σου πάλι οἱ περασμένοι χρόνοι.

Ὁ γόγγος τὸ κεφάλι μὲς στὰ στήθη
σὺν θυμῷ τὴν περασμένην νύκτα
καὶ θὰ σκεφθῇς καὶ ἔμμεσα ποὺ θὰ κρύβουν τῆς γῆς τὰ μαθρα σκότη...

Καὶ θὰ θαρρῇς πῶς μέσῃ σὺν ἀγέρα
θὲν' ἀκούε μὴ φωνὴν μισοσβυσμένην
καὶ θὰ θαρρῇς καὶ ἀκούε σὺν περιγέλοιον μίαν ἐλπίδα θλιμμένην...

Καὶ θὰ σοῦ πῇ ἡ φωνή: — Μὰ δὲν θυμᾶσαι,
μὴ δὲν θυμᾶσαι πλεῖα, γαλανομάτα,
τὰ ὀλόχρονα μαλλιά σου τὰ χυμένα στὰ στήθη σου τ' ἀφράτα;

Πόσο τὰ χρόνια σ' ἀλλάξαν! Ὁ πόσο
σ' ἀλλάξανε στὴ διάβα τὴ μορφὴ σου!
Πόθεν λοιπὸν τὰ ὀλόξανθα μαλλιά σου καὶ οἱ φλογεροὶ θυμοὶ σου;

Μὲς στὴ φωνὴν τὴν ἀλλομένην χρόνον
μόνη θοῦνται καὶ ἐγὼ στὸ μνημα μένον,
καὶ κλαῖω πικρὰ... Τρέξτε λοιπὸν αἶμά μου, ἐδῶ σὲ περιμένω.

Τρέξτε μὲ μᾶς καὶ ἂν ἴσως γνῶσιν ἐλπίδα
μᾶς γέλασε μαζὶ στὴ γῆ καὶ ζήσομε,
θεὰ ἐνοχθόμε μὲς τὸ μνημα. Τρέξτε ἀντάμα νὰ σαπίσομε.

Μεταφ. Κ. Καϊροπούλου

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

[Ἡ ἐπιδημία τῶν αὐτοκτονιῶν.— Ἀπὸ τοῦ Βερθέρου καὶ τῆς Καρλόττας μέχρι τοῦ Μιμήκου καὶ τῆς Μαίρης. — Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες διὰ τὴν αὐτοκτονίαν.— Πῶς ἐτιμῶρουν τοὺς αὐτοκτετὰς οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Μεσαίωνα.— Μία γνώμη τοῦ Βολταίρου.— Τὸ πένθος ἀρχεῖον.— Ἡ αὐτοκτονία καὶ τὸ Ἑλληνικὸ χωριό].

Τὸ ΜΑΥΡΟΝ ΚΥΜΑ τῶν αὐτοκτονιῶν εὐρίσκει ἐν ὕψει. Ἀπὸ ἐσάρωσε δούσε εἶχαν ἀδύνατη θέλησιν καὶ τὴν ψυχὴν ποτιομένην μὲ ἀθεράπευτον θανατοφιλίαν, ἀπὸ ἔβρασε κόκκινα τὰ μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως, ἀφήνει τώρα τοὺς τελευταίους σφαδασμούς του τὸ μακάβριον κῆμα. Ἡ ἐπιδημία αὕτη— πῶς ἀλλοίωτικα νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ κανεὶς;— ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ὀλόκληρον φιλολογοῖαν. Ἰατροί, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι κλπ. μᾶς εἶπαν τὴν γνώμην των περὶ ὁμαδικῆς αὐτοκτονίας, ἐλάχιστοι ὅμως ἔδωκαν τὴν ἱστορίαν της. Διότι ἔχει ἱστορίαν τὸ φαινόμενον τοῦτο, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ περιόδους, ὅπως ὅλων τῶν εἰδῶν αἱ συλλογικαὶ παραφροσύναι. Τὸ εὐφλέκτον ὕλικόν ὑπάρχει πάντοτε—τ' ἀδύνατα μυαλά, τὰ ξεκουρημένα νεύρα. Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ πέσῃ ἡ σπῆρα, νὰ κάμῃ ὁ πρῶτος ἢ ἡ πᾶσι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ κούβαρι ξετυλίγεται, κατὰ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν ποὺ μᾶς μαθαίνει «πὺς πάνε οἱ στραβοὶ στὸν Ἀδῆ...»

Ὁ Γκαίτε, νεαρὸς ἀκόμη, γράφει τὸν ρομαντικὸν του ἐκείνον Βερθέρον. Τὸ μυθιστορηματικὸν ἐκινδύνευε νὰ περᾷ ἀπαράτητον, σὺν τῇ ἰστορίᾳ τοῦ βιβλίου. Ἐξάφην γίνεται ἡ πρώτη αὐτοκτονία καὶ καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἡ ρομαντικὴ γκαίτεν ποὺ ἔβαλε τελεῖαν εἰς τὴν ζωὴν της εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Βερθέρου καὶ τῆς Καρλόττας. Πάσαντα τὴν ἐμμήθη ἀλλῇ. Καὶ τὸ κούβαρι ἀρχισε νὰ ξετυλίγεται. Ἡ Γερμανία ἔπλεε στὸ αἷμα αἰσθηματικῶν νεύρων καὶ νεανίδων, τόσοσιν ὥστε καὶ βερθερισμὸς νὰ ὀνομασθῇ ἡ νοσηρὰ τάσις πρὸς αὐτοχειρίαν. Κατὰ ἀνάλογον ἐκινδύνευσε νὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ πρὸ ἔτων μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Μιμήκου καὶ τῆς Μαίρης. Ἐκείνη ἦτο μὴ ξανθὴ, ὡραία, ῥοδοκόκκινη Τευτονίς, ὑπερτοῦσα ὡς παιδαγωγὸς εἰς τὰ Βασιλικά Ἀνάκτορα. Ἐκείνος ἕνας νόστιμος, μελαγχολικὸς νέος, στρατιωτικὸς ἱατρός. Ὁ ἔρος των ἐξεκολάφη κατὰ ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ Β. Κή-
που καὶ ἐπῆρε τέτοιαν ἀμοιβαίαν ἐντασιν, ὥστε ἡ Μαίρη νὰ μὴν μπορῇ νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ καθε μέρα τὸν Ἕλληνα φίλον της. Συνέβη ὅμως νὰ μὴ λάβῃ ὁ Μιμήκος μερικὰ γράμματα τῆς Μαίρης σταλμένα εἰς ἐσφαλμένην διεύθυνσιν, ἡ Μαίρη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιωπὴν του ὡς διακοπὴν τῶν σχέσεων των καὶ τὸ μοιραῖον πῆγμα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Παρθενώους συνετελέσθη. Ἡ Μαίρη ἔμεινε νεκρά. Ὁ Μιμήκος τὴν ἄλλη μέρα ἐπυροβολοῦσε κατὰ τῆς καρδίας του.

Ἡ ὑπόθεσις τῶν δύο ἐραστῶν ἔγινε παναθηναϊκὸν πένθος, τραγοῦδι, στεναγμός. Ἐνῶς ὁμοῦ ρομαντικῶν νέων ἐπῆγε μετὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ Νεκροταφεῖον, ἀνοίξε τοὺς δύο τάφους καὶ ἔβαλε τὰ σώματα των δύο ἐραστῶν εἰς τὸν αὐτὸν λάκκον. Ὁ λαϊκὸς μυθιστοριογράφος Ἀριστ. Κυριακὸς ἔθεσε εἰς κυκλοφορίαν τὸς «Δύο Καρδίας». Τὸ φυλλάδιον μὲ τὸ μυθιστορηματικὸν διπλὴν αὐτοκτονίαν ἐγένετο ἀνάρπαστον καὶ τὸ κακὸν προχωροῦσε, διότι ἐνεφανίσθησαν οἱ μιμηταὶ τῶν δυστυχῶν ἡρώων. Ἐν μέσῳ τῆς νοσηρᾶς οἰκιστικῆς αἰσθηματικῆς, εὐρέθη καὶ ὁ γνωστὸς ἀνθρωπος, ὁ σκέπτης. Τὸ δίστιχόν του ἐκροτάλησε σὺν μασιτίγιοι.

Ἡ Μαίρη ἠτοκτονήσῃ, ὡς λέγουσιν, ἀδίκως.
Κι' αὐτὸς τὴν ἐμμήθηκε, γιατί ἦταν... Μιμήκος!

Ἡ σάτυρα ἐθεωρήθη ἀσέβεια καὶ ἐκνευρίσθη προσημνῶντες ἀλλὰ τὸ κῆμα ἐπέραςε. Ἡ Ἀκρόπολις δὲν ἐδέχθη ἄλλους μελλοθανάτους προσκυνητάς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελευταίων αὐτοκτονιῶν ἐγράφη μετὰ πάσης σοβαρότητας ὅτι ἡ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ λάβῃ μέτρα ἐναντίον τῶν αὐτοχειριαζομένων! Τὸ ζήτημα ἂν ἡ Πολιτεία ἔχει δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς πολίτας νὰ βάσουν τέλος εἰς τὴν ζωὴν των ἀνεκνιγῇ καὶ ἄλλοτε, κατὰ τὸ 1891, ὅταν ἐπεκράτησε θανατοφιλὸς διάθεσις ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐφετηνὴν. Οἱ σοφοὶ μᾶς ὥμιλησαν τότε «περὶ τῆς αὐτοκτονίας διὰ μέσον των αἰώνων». Μᾶς εἶπαν ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἠνεῖχοντο. Δὲν ἀνεγνώριζαν ἐκείνους περιορισμοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου. «Πᾶς τις εἶνε ἐλευθερὸς νὰ εἴ, ἀλλ' εἶνε ἐλεύθερος καὶ νὰ θνήσκῃ».

Τὸ πολὺ—πολύ, ἔλεγαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔχοντες δικαίωμα νὰ ἐμποδίσουν ἀπὸ τῆς αὐτοκτονίας ἐκείνον ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας νὰ θανατωθῇ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ δήμου. Ἐάν οὗτος δὲν ἀναμείνῃ νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν, ἢ ὁ νόμος τῶ ὄρισε, διαπράττει νέον ἀδίκημα, εἰς ἐξοφλήσιν τοῦ ὁποῖου δημοσίου τὴν περιουσίαν του, καθιερῶντες τὴν ἀρχὴν οἱ ἁμαρτίαι αὐτοκτονῶν καὶ δεύουσι κληρονομίαν. Πρῶτον οἱ Ἑβραῖοι ἀναγράφουν εἰς τὴν νομοθεσίαν των ποινὰς ἐναντίον τῆς αὐτοκτονίας: «Ἡ αὐτοχειρία εἶνε ἀμάρτημα κολαζόμενον διὰ τῆς στέρσεως των ἱερῶν τῆς ταφῆς τιμῶν».

Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Μέσου Αἰῶνος εἶχον προβεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν ποινικῆς διαδικασίας συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκρίνετο τὸ πτώμα τοῦ αὐτοκτονούντος, τὸ ὁποῖον, ἂν κατεδικάσθη ὑψίστου βαρυτάτης ποινᾶς. Τὸ κατηγορούμενον πτώμα ἐφέρετο «ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου» καὶ ἔμενε ἐκεῖ ὥς τὸ τέλος τῆς δίχης. Ὁ ὑπὸ των συγγενῶν τοῦ αὐτοκτετοῦ διοριζόμενος συνήγορος ἐξαντλοῦσε τὴν εὐλογία των γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς δικαστὰς ὅτι ὁ παρακαίριος μετastas εἰς τὴν αἰωνιότητα ἐκλονίσθη, παρεσύρθη, ἐνήργησε χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐλευθερίαν βουλήσεως. Ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε, οἱ δικασταὶ, ἐδείχοντο ἀκαμπτοὶ καὶ τὸ πτώμα ἀπεκομίζετο τοῦ Κριτηρίου καταδικασμένον. Τότε παρελάμβανον αὐτὸ οἱ ἐκτελεσταὶ τοῦ Νόμου, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔδεναν πίσω ἀπὸ ἕνα ἀμάξι ὥστε ἡ κεφαλὴ νὰ ἐγγίξῃ τὸ ἔδαφος. Ἐτοῖ τὸ πτώμα τοῦ αὐτοκτετοῦ ἐσέρχεται εἰς τοὺς δούλους καὶ καταπληκτικὴν ταχύτητα, μέχρις ὅτου κατακοιμηται—σμένον καὶ ἀμορφον οὐρεῖ ἐκεῖ ὅπου ἐκρίπτοντο τὰ θνητομαῖα καὶ τὰ σκουπίδια τῆς πόλεως.

Αἱ ψυχιατρικαὶ ἐρευναι ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ αὐτοκτετὴς δὲν στερεῖται πάντοτε διανοητικῆς ἀκεραιότητος. Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν:

Ὁ Νικόλαος Δραγούμης. Ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἦτο ὑπάλληλος μεγάλου ἐμπορικῶ οἴκου τῆς Ὀδησοῦ. Ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ, τραυματίζεται ἐκινδύνως, ἀλλὰ σώζεται. Ὁ νέος αὐτός, μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς νοσηροτέρους ὑπουργοὺς τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια. Ἐργασθῆναι ἀπομνημονεύματι καὶ ἀπέθανε εἰς γεροντικὴν ηλικίαν, διατηρῶν μέχρι τέλους ἀκεραίως τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις.

Ὁ Βολταίρος ἔγραψε κάπου: «Θὰ ἦτο ἐπιθυμητὸν ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν τὴν ἀποφασίαν νὰ ἐξέλθουν τῆς ζωῆς, ν' ἀναφέρουν ἐγγράφως τὰς ἀφορμὰς τῆς ἀποφάσεως των, προσθέτοντες καὶ ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς φιλοσοφίας των. Τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀνοητέον εἰς τοὺς ἐπιζῶντας καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος». Ἡ εὐχὴ αὕτη τοῦ μεγάλου φιλοσόφου ἔλαβε ἐπιστημονικὰ τὴν πραγματοποιήσιν της εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὑπάρχουν στὸ Παρίσι, εἰς τὰ Ὑπουργεῖα των Ἐσωτερικῶν, τῆς Δικαιοσύνης καὶ των Στρατιωτικῶν, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας ὑπὲρ τὰς 300.000 φάκελλοι αὐτοκτονησάντων.

Οἱ προϊστάμενοι των γραφείων προθύμως ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς σπουδαίους ἐργαζομένους τὴν μελέτην των πενθῶν των, τοὺς ἐπιστολὰν πολλὰν των διπλῶν—κατὰ τὸν ψυχιατρικὸν Ντὲ Ἐνάν—εἶνε περιεργατικὰ δοκοῦνται.

Καὶ ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ἐπιλέγει: «Ἡ ἐπιθυμία τοῦ θανάτου καθίσταται πολλὰς ὁδὸν των ἀλλων αἰσθημάτων». Ὁ ἴδιος ἐρευνῶν τὰς

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΥΝΤΙΑ

(Του G. Η ROSNY)

Θυμάσαι εκείνη τη μικρούλα Λύντια που ξεχότανε γεμάτη μυστήριο, αργά αργά, κάθε απόγευμα στο σαλόνι της κυρίας Γραμβάλλ; Ήταν λιγάκι περισσότερο από δέκα τριών ετών αλλά ή φοβισμένη χάρις της ηλικίας της έλαμπε επάνω στο γοητευτικό της στόμα και στα λαμπρά της μάτια. Καθότανε σιωπηλή κ' εύχαριστημένη, αλλά όχι χωρίς κάποια δόση μελαγχολίας. Συχνά ειμουν πλάι της κ' έγω και συλλογίζομαι βλέποντάς την από πίσω το μέλλον των μεγάλων μαλλιών της τα οποία κατέβαιναν στους ώμους της σά μαγικά βότανα. Από όλους τους επισκέπτες προτιμούσε το φίλο μας 'Ανδρέα Λάντ, ίσως γιατί είχε μαντέψει πόσο ή ψυχή του ήταν σοβαρή, άθωα κ' εύπλαστη. Τον έπλησίαζε χωρίς δειλία, και συχνά μιλούσαν μαζί για διάφορα πράγματα, ενώ στα χείλη της άνοιξε ένα αμυδαρό μειδίαμα έκστασης, ενώ τα μάτια της είχαν την ήπια έκτονη ενόχωση.

Ξαφνικά δ' Ανδρέας άρραβωνιάστηκε χωρίς να πη τίποτε, σέ κανένα. Η μνηστή του ήταν μια νέα επαρχιώτισσα την οποία ένομιζε πως είχε αγαπήσει. Την γνώρισε στο 'Αρτεμίδειο που έμενε και του φάνηκε ήσυχη, καλή, όχι και πολύ θερμή, αλλά άποσήποτε άσια να γίνει σύζυγος ενός έντιμου άνδρος. 'Οστόσο δ' Ανδρέας έπληττε τρομερά αν και προσπαθούσε την πληγή του να την αποδώσει στην έπαρση της ζωής.

Μια μέρα οι δυο άρραβωνιασμένοι συνοδεύοντο από τους γονείς και φίλους της κόρης έκαμαν μια έκδομη σ' ένα παλιό παρκο. 'Επρωγευμάνισαν στην αύλη του, αλλά το γεύμα έτελειωσε με εύθυμιαν άνυπόφορη, σχεδόν βάνανση.

'Ο 'Ανδρέας δεν μπορούσε να υπομένη περισσότερο. Μπόρεσε και τόσας φορές να έσπρωξε πιάτο μακρυά κάτω από πλατάνια, κοντά σε μια πηγή που μονολογούσε χαρούμενα.

Με τα μάτια κλειστά συλλογίζονταν το Παρίσι και τόσους ανθρώπους λεπτούς που είχε γνωρίσει μέσα σ' αυτό. Έξαφνα άκουσε βήματα. 'Εστριψε το κεφάλι του και ταράχτηκε όλος. Μιά δειλή φωνή ψιθύριζε κάτι. Ήταν ή παράξενη μικρή Λύντια.

— Έσύ είσαι;
— Έγώ.

Παρετήρησε ότι ήταν πολύ χλωμή. Τα μάτια ήταν ταραγμένα και την έκαναν άκόμη πιο όραία. Μέσα στο σκοτάδι τους περνούσε ή έκπρως του φόβου, της ντροπής, και της έλπίδας. 'Ο 'Ανδρέας δεν μπόρεσε να ιδή αυτή τη σύγχυση της μικρούλας άσυνκίνητος. 'Ανακάλυψε άστραπιαώς ότι ύπρχε μέσα του κάτι τι, κάτι που μπορούσε ποτέ να μη βλαστήσει, αλλά το όποιον ξαφνικά έδρεψε με άπειρη δύναμη. Φοβήθηκε. Προσπάθησε να πάρη την πειο φυσική στάση, και άρχισε να την ρωτά για διάφορα άσήμαντα πράγματα.

Εκείνη δεν άπαντούσε. Τον έκτύπαζε μέσα στα μάτια. 'Ο 'Ανδρέας δεν τολμούσε να υποφέρει την λάμψη του βλέμματος εκείνου και συχνά έγύριζε το κεφάλι. Έξαφνα το κοριτσάκι ώρμησε, τον έσφιξε άπελπισμένα και έφώναξε:

— Άν πάρετε άλλη γυναίκα από μένα θα σκοτωθώ.
Και επανέλαβε την τελευταία λέξη με σβυσμένη φωνή, ή όποια όμως γι' αυτό έκανε περισσότερη έντύπωση.

— Θα σκοτωθώ, θα σκοτωθώ!

'Ο 'Ανδρέας προσπάθησε να την κοιτάξη αβστηρά κ' έψιθύρισε:
— Καταλαβαίνεις τι λές, καλή μου Λύντια;

Τα χείλη της κόρης άρχισαν να τρέμουν, τα μάτια της έσκοτεινίσαν κ' έγέμισαν άγρια άπελπισία, και άγάπη δυνατή σαν τον θάνατο.
— Νομίζετε ότι κατά τύχη βρίσκομαι εδώ πέρα; Τα είχα όλα καταλάβει, κ' έπεισα τη μητέρα να έλθουμε εδώ.

Σας ακολουθώ, έπιγα και είδα τη μνηστή σας, σάς είδα που άποκαρσινόνατε...

Και χαμηλώνοντας τα μεγάλα της μάτια με τις μενεξεδένιες βλέφαρες, ψιθύρισε:
— Εκείνη σε λίγο θα σβήση γι' σένα!

'Ο 'Ανδρέας την κοιτάζε άφωνος. Αισθάνθηκε την δύναμη της θελήσεως του κοριτσιού να μπαίνει μέσα στην ψυχή του σαν άπειριμάτιος ήλιος. Είπε σιγά, έμβρόντης, ώχρος σαν να είχε λουσθή από θεία χάρι:

— Και σ' εσύ θα σβήση;

— Έγώ δε θα σβήσω ποτέ γιατί ξέρω ν' αγαπώ, άπάντησε κοιτώντας τον μέσα στα μάτια.
'Ο 'Ανδρέας δεν μπόρεσε να υποφέρει την παθητική γοητεία της ματιάς της και την άγκάλιασε έξαφνα, ψελλίζοντας.

— Αγαπημένη Λύντια. Ποτέ δεν θα πάρω την άλλη...

Μετάφρ. Α. Β. Παλμύρης

*Έπεισα τη μητέρα μου κ' ήλθαμ' εδώ.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Προς την 'Αμαλίαν Χάινε

Καρδούλα μου αγαπημένη,

— Βρίσκομαι στη πιο μεγάλη στενοχώρια και θλίψη, που μπορείς να φαντασθής... Τό δεξί μου βλέφαρο μμηθήκε τ' άριστερό και δεν μπορεί ν' άνοιξη! μόλις μπορώ και γράφο. 'Αλλά σ' αγαπώ με τόσο δύναμη και σε σκέπτομαι τόσο, φύλλο της καρδιάς μου, ψυχή μου! Τό διήγημά σου δεν μ' έστενοχώρησε καθόλου, ύπόσχεση μάλιστα πολλά για τό μέλλον σου... Δεν είσαι τόσον τρελή όσο φαίνεσαι, άλλ' άφελής είσαι πολύ, γι' αυτό κ' έγω χαίρομαι.

— Θα σε ξαναδώ αύριο; 'Ακόμα δεν τό ξέρω, αν εξακολουθήσει έτσι ή κατάστασί μου. Θα σ' είδοποιήσω πότε πρέπει νάλθω.

— Νοιώθω κάτι να πλημμυρίζει την καρδιά μου κ' έχω μια άίσθησι να κλάψω πολύ, ίσως με τό δάκρυα που θα χύσω θα άσφραγθώ λιγάκι ή πονεμένη μου καρδιά που τώρα άρχίζει να κτυπά πού δύναται... Θα προτιμούσα νάμουναι πεθαμένος, ή ένας τόσο γερός άνθρωπος που ποτέ του νά μη χρειασθώ φάρμακα.

'Ο δυστυχιμένος σου,

'Ερρίκος Χάινε

Ψυχή μου!

— Είμαι πολύ άσχημα, 24 ώρες έβηκα φοβερά, τό κεφάλι μου είνε σαν ένας τροχός που γυρίζει με μεγάλη όρμη! 'Ετσι θάμαι κ' αύριο; Γι' αυτό παρακαλώ την άσφιχτή μου, ν' αναβάλη την έπίσκεψή για τη Παρασκευή. 'Ο Σερρίνου (γαμπρός μου) μου γράφει πως είνε άάθετος και γι' αυτό δεν θα μπόρεση νάλθη όλόκληρη ή βδομάδα. Τι άίμα πλάγια μέσα που μεταχειρίζεται αυτός ο άθλιος! — Είμ' όλος χαρά που θα σε ξαναδώ την Παρασκευή.— Λέ τότε, φίλω γλυκά τό μικρά της μνηστής σου ποδιάρια.

'Ο άνόητός σου

'Ερρίκος Χάινε

'Από τό «Ημερολόγιο»

της 'Αμαλίας Χάινε.

— «Περισσότερα από 26 χρόνια περσάνε απ' τό θάνατό μου. Πάντα όμως πέφτουν τό βλέμματά μου κ' άπειρη συγκίνηση, στο κομμάτι με τό τριανταφυλλένιο, μεταξτό σέπασμα, τό όποιο μόνον στείλει, γεμάτο γλυκά και μαζί κ' ένα φίλορρονηκώτατο γούμμο, την 1 'Ιανουαρίου 1856, άκριβώς έξ έβδομάδας πριν απ' τό θάνατό του.

— Μουγράφε τότε:

'Αγαπητό μου παιδί!

Σου στέλνω τις πιο εγκάρδιες μου ευχές για τό Νέο 'Ετος κ' ένα κομμάτι με σοκολάτες, αυτές τοιάχιστα έχουν καλή γεύσι.

Ξέρω καλά πώς δεν θα χαρής πολύ, γιατί κάμνω από ύποχρέωση ένα καθήκον άπέναντί σου, περισσότερη όμως τό κάμνω άκόλουθώντας τό έθιμο που κρατεί κάθε πρώτη μέρα καινούργιου χρόνου, γιατί σε σένα είνε γνωστή ή άγάπη μου κ' έτσι ξέρω πως είνε περτητή κάθε άπόδειξι αυτής. Είσαι ή γλυκειά μου μνηστή και δεν νοιώθω τόσο τους πόνους που όταν σκέπτομαι τη χάρι σου και τό τόσα σου προτερήματα. Δυστυχώς τό μόνο που μπορώ νά κάμνω νά σένα, είνε τό πτωχά μου λόγια που τακτικά σου γράφο. Καλλιτέρες ευχές για τον καινούργιο χρόνο δεν έχω νά σου πω, λόγια!—λόγια!

— Αύριο, ίσως μπορέσω νά δω τη Μνηστή μου!

— Πάντως όμως θα έπισκεφθώ μεθαύριο. (Πέμπτη) τον αγαπημένο της πρώην άδελφότη και νυν λάτρη της. 'Ερρίκον Χάινε

Μετάφρ. Ν. Γ. Κράλλη

Σημειώσεις Μεταφραστή. 'Ο πρώτος έρωτας του 'Ερρίκον Χάινε ήταν με την 'Αμαλία Χάινε, την τρίτη κόρη του Σολομών Χάινε. Τη πολυπόθητης εκείνης έμπορικής μέρας του 'Αμυδαίου, καθότανε στο γραφείο του και ή καρδιά του του φαινότανε σαν ένα στανικό μηχανήμα που στροφογύριζε και του βασάνιζε τό καρδιά του πένθος. Με τη πρώτη αυτή άγάπη, γεννήθηκε μέσα του ένα μεγάλο ποιητικό ταλέντο. Και όμως ή άγιστη του αυτή ήταν γεμάτη στενοχώριες τόσο που τό ποιημάτων του, τό περισσότερα, τάραχνε τόσο μελαγχολικά, που νόμιζε κανείς πως τό είχε γραμένα με τό αίμα της καρδιάς του.

Τόσο θερμά και ειλικρινά ποτέ του δεν ξαναγάπησε ο Χάινε. Και όμως, πού συγκινητική ιστορία δεν θα γίνει ποτέ, απ' αυτές της άγάπης που τον κατέλαβε, σ'α χείλη του τάφου. Σ'έν μια ούρανια θεά ή 'Αμαλία παρασπάρησε στις ώρες των πόνων και της δυστυχίας του και τον έκανε με τη χάρι της και την άγάπη της, να ξεχάσει τους πόνους του και να τους υποφέρει, κατεργαζότανε Τού διάβαζε διάφορα βιβλία και του τακτοποιούσε την άλληλογραφία του. Κ' επειδή ή σφαγίδα που μεταχειριζότανε ή αγαπημένη του είχε άπλωσει μια μνηστή, τη φώναζε πάντα «Μνηστή».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Του ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Είχε ξεπέσει έλευινά, και γύριζε ζητιάνος. Τά γένειά του τον είχαν περιφύσει, είχαν ένωθεί με τά μαλλιά του, του είχαν φάει τό μισό του πρόσωπο, είχαν πυκνώσει γύρω του σά δάσος — και μέσ' στο θλιβερό εκείνο πλαίσιο, φάνταζαν τά μεγάλα του τά μάτια, άκίνητα, στεγνά και μαρμαρένα, ά' τ' την άγρύπνια κ' άπ' τον πυρετό. Γύριζε στην τύχη, μέσ' στους δρόμους, ρακένδυτος και μοναχός, σά σκύλος...

Πώς είχε φτάσει ως εκείνο τό κατάντημα, δέ μπορούσε κανείς νά καταλάβει.

Γύριζε μέρα—νύχτα μέσ' στους δρόμους, μ' ένα ταγάρι ξεροκόμματα στη ράχη, —κ' όταν έφευγε και πάλι τό σκοτάδι, έψαχνε νά βρει καμιά γωνίτσα, διάλεγε μια παράμερη άκρούλα, έστρωνε τά κουρέλια του, και πλάγιαζε: πλάγιαζε σχεδόν ως τά χαράματα, άν δεν τον κουβαλούσανε σ'ο τμήμα' και τις φορές που τον πηγαίνανε σ'ο τμήμα, πραγματικά, κοιμότανε κ'ό ήτυχος...

Δεν είχε σπίτι, μήτε συγγενείς: είτε μπορεί κ'ι νά τους είχε ξεχασμένους, καθώς και κείνοι, νά τον είχανε διαωμένο. Κανείς ποτέ δεν έφερε τί συμβαίνει.

Δεν είχε καν τη δύναμη γιά νά έλπίσει κάπου: όλες οι πόρτες ήτανε κλειστές — όλες οι πόρτες, κ' όλες οι καρδιές. Είχε ξεχάσει τί θά πει κόρηγέλο, και τί θά πει κοινένια κ' συμπόνια...

Γύριζε μέρα—νύχτα μέσ' στους δρόμους. 'Αν ήταν νέος, θα δοκίμαζε νά ζήσει, θα έψαχνε νά βρει καμιά δουλειά, είτε που θα γινόταν ληποδότης. Τώρα όμως, σέ μια τέτια ηλικία, ήταν πολύ άργά γιά τέτια πράγματα.

Ζούσε στην τύχη, ζούσε και δέ ζούσε—ζούσε νεκρός μαζί και ζωντανός—κ' αυτό, γιατί δεν είχε πιά τη δύναμη, μήτε νά ζήσει, μήτε νά πεθάνει...

'Απ' τον καιρό των πριν του ξεπεσμού του (είχε κάνει κάποτε και δάσκαλος, δάσκαλος σέ κάποιο χωροσύζι) βαστούσε πάντα μια κρηφή μανία. Φυλομετρώντας μάν έφημερίδι, του είχε πέσει κάποτε σ'α μάτια, μάν είδοποίηση με μανδρα παχειά γούμματα: 'Χέες, περ' όραν ένδεκάτην της νυκτός, μεταξ' Φαλήρου—Καλλιθέας, άπολέσθη τιμαφής αδάμας. Λόγω του ότι ο ρηθείς αδάμας είνε κειμήλιο ολιγογενειακό, παρακαλείται ο ε' ε' ό' αν νά τον κομίση και θέλει λάβη ΑΚΕΡΑΙΑΝ ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΟΥ. 'Αρκεί ν' άποταθ' αυτοπροσώπως...» — δρόμος, άφθιμός, και τό λοιπά.

Αυτό του είχε κερσωθεί μέσ' στο μυαλό, τον είχε σοβαρά άπασχολήσει: είχε πάρει τότε τη συνήθεια, νά πελάτει σ'α μανία και παράμερα, με τά μάνια στυλωμένα χέιμου, προσέχοντας τό κάθε τί σ'ο δρόμο, και ελχοντας λωξές ματιές τριγύρω.

Όσο περνούσανε τά χρόνια και γεγονόσε, ή άρχική αυτή άθωα του μανία, έπαυσε τώρα διαστάσεις τρέλλας. Ψαχούλευε τό χωμά με τά μάτια, άγγιζε με λαχτάρα, ό,τι γυάλιζε μέσ' στην κατάντια και τον έσπερμό του, του είχε μείνει ή ζουρή αυτή έλπίδα, πως ίσως, κάποια μέρα, θα μπορούσε, με τό κομμάτι της ύπομνησής του, νά γίνει κάτοχος αυτού του θησαυρού. Πήγαινε σ'ο Φάληρο και γύριζε, και σκαλίζε, και κοιτάζε, και κοιτάζε...

Στό τέλος όμως, όταν πιά τρελλήθηκε, έψιχνε παντού, σ' όλους τους δρόμους.

Είχε χάσει τη συνείδηση των γύρω του.

'Αγγιζε με λαχτάρα ό,τι γυάλιζε: και τότε ήταν ένα ταίμαλο τζαμιού, τότε τό θρόνισμα κάποιου ποτηριού, και τότε μια φτυσιά σ'ο πεζοδόρμιο, που, περνώντας, έλαμπε γιά μια στιγμή σ'α φωτιά.

Όταν, ιδίως, ήτανε φεγγάρι, όλα τότε του φαινόσανε διαμάντια: έτρεχε σαν τρελλός άπάνω — κάτω, κ' έσκαβε κ' ανακάτωσε τις πέτρες.

Κ' αυτό τό πράμα διαρκούσε χρόνια...

Η δράση του άρχισε κ' αυτή ν' άδυνατεί, τά πόδια δεν τον βαστούσαν άλλο, και τό μυλό του άρχισε σιγά-σιγά νά σβήνει, έτσι καθώς τό φως που χαμηλώνει, από την πείνα κ' απ' τά γεράτια...

Αυτό τό πράμα βάσταζε δεν ξέρω πόσα χρόνια.

Και μια βραδιά που βυδίζε στην τύχη, του ήρθε σ'ο μυαλό του νά πεθάνη. Πρώτη φορά μέσ' στη θάλη του τη συνείδηση, είχε γεννηθεί μια τέτια σκέψη—κ' αυτό, σχεδόν, χωρίς κανένα λόγο, και μια συγκεκριμένη άφορμή... 'Εκείνο, μάλιστα, τό βράδι, και εξαίρεση, είχε δαλνήσει με πένν'—έξη ούκα, και με μια πέτα πεποιού άκέρια, που βρήκε πεταμένη σ'α σκουπίδια κάποιου περαστικού ξενοδοχείου.

Χορτάτος τότε, τ' άποφάσισε καλύτερα. Είχε ξυπνήσει μέσα του—δεν ξέρω—σαν κάποια μακρινή ανάκληση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Έκανε τότε μάλ'αλλά τά κουρέλια του, τάρανε σ'όν όμο του, και τράβηξε...

Είχε τώρα μιά φωνή σ'αυτί, που του σφυρούσε: ΠΡΕΠΕΙ νά

πεθάνης! Κ' αυτό τό πρέπει, τον διαπερούσε, τον ένοχλούσε τώρα σαν κουνούπι.

Και γιά ν' άποκοιμήση τη φωνή, έπρεπε δίχως άλλο νά πεθάνη...

...Ήταν μια βραδιά καλοκαιριού, τάστρα ήταν όλα στη σειρά —μια μαγευτική άστροφεγγιά—και τ' άεράκι που περνούσε τό νανούριζε, και τούφεργε σ'ο νού τό περασμένο. 'Ενοίωσε τότε, ξαφνικά, τη φοβερή κατάντια του, και τον πήρε μια παράξενη τρεμούλα...

'Ενοίωσε μέσα του σαν κάποια άποκάλυψη.

Κατάλαβε πως ήταν περιττός, πως είχε τόνα πόδι μέσ' σ'ο λάκο, κ'ι πως δεν υπήρχε τώρα γύρω του, μήτε χαρά και μήτε σωτηρία. Τά στεγνωμένα μάτια του δακρύσανε, και μη μπορούντας, με κανέναν τρόπο, νά έλπίση π'ός τό μέρος της ζωής, άρχισε τώρα μυστηριωδώς, νά έλπίη π'ός τό μέρος του θανάτου...

Πήρε τό δρόμο του Φαλήρου πάλι. Και καθώς τραβούσε με λαχτάρα, σ'α μεσημέριος από μάν έλπίδα, πρώτη φορά στη ζωή του όλόκληρη, είχε ξεχάσει τώρα τό διαμάντι!

Είχε κατεβεί τη Λεωφόρο, πέρασε βιαστικά τη Διασταύρωσι, κ' έξηκολούθησε τό δρόμο π'ός τό Φάληρο.

Κάθισε τότε σέ μια πέτρα, χέιμου, κατακουρασμένος απ' τό δρόμο. Κόντευε σχεδόν νά ξημερώσει.

Καθώς είχε τό κεφάλι μέσ' σ'α γόνατα, κοιτώντας δίπλα σ' ένα πετραδάκι, του φάνηκε σαν κάτι νά γυαλίζει. 'Απλωσε τό χέρι, και τό πήρε.

Τού φάνηκε πολύ κανονικό.

Τό κοιτάζε σ'ο φως της χαρναγής: έμοιαζε σ'α θρόνισμα ποτηριού, μόνο που είχε, όπως—ώρες, μέσ' σ' τις κόφες του, σαν κάποια άσυνήθιστη λαμπράδα...

Τό κοιτάζε απ' όλες τις μεριές: ήταν κομμένο έντελώς κανονικά, κ' έλαμπε σ'ο άμφίβολο τό φως, σπιθοβολούσαν έξαιρετικά, με σύντομες μικρούλες άστραπές, σάχρες, σάχρες, παχυνιδαρές και πολύχρωμες.

Τότε χαμογέλασε πικρά, και σκέφθηκε και πάλι τό διαμάντι. Πόσες φορές δεν είχε γελαστεί, πόσες φορές δεν είχε γγίσει τέτια τρυφάλα, πόσες φορές δεν είχε σκηνή άδιστα, γιομίζοντας τις τσέπες του σκουπίδια...

Σηκώθηκε με κόπο σ'α ποδιάρια του, και παίρνοντας με τόνα χέρι φόρα, δίχως νά σκεφθεί καλά—καλά, με δύναμη, τό πέταξε σ'ο θάλασσα...

Κ' εξακολούθησε τό δρόμο π'ός τό Φάληρο. Κόντευε σχεδόν νά ξημερώσει.

'Εφτασε στην εξέδρα, και σταμάτησε. 'Ο σ'αυτός άρχισε τώρα νά φωτίζει. Κάποιο βαποράκι, μακρύ, περνούσε—μια λαμπερή γοαμμή μέσ' σ'όν ορίζοντα. Π'ός την Καστέλλα, γιά γις' ένας σκύλος.

Κοίταζε τ' άκίνητα νερά.

Άκουσε τότε, πέρα, κάποιο σφύριγμα: ήταν τό πρώτο τραίνο, μακρύ, που ξεκινούσε τώρα σ'όν Πειραιά.

Τότε κ' αυτό, ασταφάωσε σ'ο καθήμα, γαντζώθηκε σ'ο τελευταίο σίδερο, έγριζε τό κομμάτι π'ός τά έξω—και, μονομιάς, παράτησε τά χείρα...

Μια γυναίκα μόνο που περνούσε, άκουσε τον κρατό του νερού. Στάθηκε, και σ'αύλασε τ' αυτή της. 'Επειδή όμως δεν άκουσε πιά τίποτε, έπρε σ'ο νού της πως μπορεί και νά παράκουσε, και βιαστικά, εξακολούθησε τό δρόμο της.

Κ' έξ' άλλου, είχε φέξει άσχετά, κ' έπρεπε ν' άνέβει με τό πρώτο: Βαστούσε κάποιο μαγαδάκι στην Καστέλλα, κ' έπρεπε νάπε στην 'Αθήνα τό πρωί, γιά νά προλάβει τό λαχανοπωλάρι.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Και εις την μηχανικήν είχαν κάμει τεραστίες προόδους οι άρχαιοι. Κάποιος 'Αλεξανδρινός μηχανικός είνε έφενερί είδος άντράς διά της οποίας έπληνε τους πολιορκούντας!

'Ο Αρхимήδης είχε κατασκευάσει ένα τεράστιο σιδερένιο χροί, τό όποιον έβγχετό των προπονητών, ήρπαζε τά πολεμικά πλοία και τό συνέτριβε.

'Ο Αρχιμήδης, ο Μερόν και κάποιος άλλος ιπότης της Μελέτης είχαν κατασκευάσει ύποβρυχια πλοία!

'Εξ άλλου έπί Πλινίου συνεζητείτο τό ζήτημα περί συνεννόησης όλων των λαών με μίαν γλώσσαν.

'Ο Σέκτ έγραφε κατά τον 16ον αιώνα, ότι οι Αιγύπτιοι έξέκολαπαν τό σιγά διά ταχύντης θερμότητος.

Οι Αιγύπτιοι έβούλζαν ένα όργανον περασμένο με διάφορα βελονία σέ μια και μόνη διάλυσή χημικού και τό έβγαζαν απ' εκεί πολύχρωμο, θαυμά είδωτόν...

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είναι αναμφισβήτητο πλέον πως ο κόμης διαδέχεται μερικά ακόμη κιβώτια σ' άγνωστο μέρος. Παρ' όλα ταύτα ο καθηγητής επιμένει πως θα εγκαταλείψει το Λονδίνο. Γι' αυτό δεν ενεργούμε ματαιάς ερευνάς. Περιμένουμε μόνον την ημέραν της αναχωρήσεώς του. Αν κατορθώσουμε να επιβιβασθούμε στο ίδιο πλοίο με αυτόν, ή αποστολή μας θα τελειώσει και ταχέως και εύκολως. Δεν θα του δώσουμε, φυσικά, καιρό να κάμει, διότι έχουμε και στην «Δήμητρα», όταν κατέπλεε στην Άγγλιαν πού έπνιξεν όλους τους

νάυτας... Ένα τζάμι έσπασε άποψη μυστηριωδώς. Ο Βάν Έλσιγγ άνησύχησε και έρευνήσε ολόκληρη την κλινική. Δεν ανέκαλυνεν άπολύτως τίποτε, έν τούτοις έτοιποθέτησε παντού σκοπούς νοσοκόμους. Τά μεσάνυχτα ή διαβολονυχτερίδα εκείνη έφερνε διαρκώς γύρους έξω από τό δαμάτιο της Μίνας.

Ο Κουίνου Μόρρις έπυροβόλησε δυό φορές έναντίον της, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Εκοιμήθηκαμε όλοι λίγες ώρες και όπως λέγει ο λαός, «μ' ένα μάτι κλειστό και τό άλλο άνοιχτό», μά δεν συνέβη τίποτε τό έκτακτον, εξαίρεσει των σκύλων, οι όποιοι ούρλιαζαν κάθε τόσο σαν κάτι να όσφραίνοντο ή κάτι νάβλεπαν στον άέρα...

Ο Βάν Έλσιγγ νοιμήθηκε ντυμένος μπρός στην μισάνοιχτη πόρτα του δαματίου της κ. Άρκερ. Έχω μά άόριστη ύποψια πως κάτι πρόκειται να συμβή. Τι όμως;...

Ο Κουίνου Μόρρις είνε σχεδόν καλά πλέον. Ο Άρκερ επίσης πηγαίνει καλύτερα ήμέρα με την ήμέρα. Και ή κ. Μίνα έχει συνέλθει και φαίνεται ήσυχη.

Χθές την νύχτα, μόλις άκούβως έσήμανε μεσάνυχτα, ο Βάν Έλσιγγ την ύπνωσησεν έν νέου παρουσία όλων μας. Τό πείραμα αυτό όηλρξεν επιτυχέστατο. Έμάθαμε πολλά πράγματα και γνωρίζουμε πλέον τι έχουμε να κάμουμε...

Στην άρχή ή κ. Μίνα δυσκολεύτηκε πολύ ν' άπαντήσθ. Ο καθηγητής επέμενε να την έρωτά:

— Τι σάς δυσκολεύει ν' άπαντήσετε; Πού εύρίσκασθε;
— Η Μίνα όμως δεν έλεγε λέξιν και άναγκασθήκαμε να περιμένουμε.

Στό μεταξύ αυτό ο Βάν Έλσιγγ μάς έξηγήσε πως ή κ. Άρκερ κατορθώνει να παρακολουθή παντού τας νυχτες τον κόμητα.

— Την έχει μολύνει, μάς ειπε, με τό αίμα του και δεν θα λυτρωθή ή άτυχής κυρία, άν δεν τον έξοντώσωμεν. Αυτό όμως τό κακόν έχει τά καλά του. Η κ. Μίνα κατορθώνει έτσι να έπικονώνη ψυχικώς μαζί του, να αισθάνεται ότι αισθάνεται και αυτός...

Έξαφνα ή κ. Άρκερ, ή όποία έμενε άκίνητος στην πολυθρόναν της έστέναξεν έλαφρά. Ο καθηγητής έτρεξε κοντά της.

— Τι σάς συμβαίνει; ήν έρώτησε.
— Την φοράν αυτήν ή κ. Μίνα άπάντησεν άμέσως:

— Με μεταφέρουν κάπου.
— Πού;
— Δεν γνωρίζω. Βρίσκουμαι μέσα εις ένα κιβώτιον πολύ στενόχωρο. Άκούω τας όμιλίας των ανθρώπων, οι όποιοι με μεταφέρουν.

— Πολύ καλά. Συγκεντρώστε την προσοχή σας και είδοποιείστε μας όταν σάς συμβή τίποτε τό έκτακτον.

Η κ. Άρκερ δεν άπήντησεν. Ημείς έπεριμέναμε γύρω της με άγωνίαν και συγκίνησιν.

Δέκνι λεπτά έπέρασαν.
Κι' έξαφνα ή κ. Μίνα κινήθη έλαφρά.

— Τι σάς συμβαίνει; ρώτησεν ο καθηγητής.
— Με κατεβάζουν κάπου. Μέσα σέ βάρκα υποθέτω. Άκούω φωνές, τό ρόχθο των κυμάτων στα μουράγια.

— Λέγε πάντοτε τας έντυπώσεις σου, μη σταματάς!
— Υποθέτω πως άπομακρυνθήκαμε από την προκυμαία.

Άκούω τά κουπιά στο νερό... Σταμ' τον πάλι. Μ' ανεβάζουν κάπου, σέ πλοίο, άκούω τό βίντζι... Τώρα όλα είνε ήσυχα γύρω και σκοτάδι. Βρίσκουμαι στο άμπάρι του πλοίου μ' άλλα έμπορεύματα.

Άκούω καθαρά τό νερό πού ροχθεί γύρω.
— Τίποτε άλλο; ρώτησε μ' άγωνία ο καθηγητής.

— Ναί, έπάνω στο κατάστρωμα γίνεται τρομακτικός θόρυβος. Οι ναύται τρέχουν. Άκούω τά προστάγματα του πλοιάρχου... σηκώνουν άγκυρα... φεύγουμε...

Ο καθηγητής άνευχθήσε προς τά όπίσω κραυγάζων:
— Έμπρός! έτοιμασθήτε! Τό κυνήγι άρχίζει! Φεύγουμε άπάνω, πρέπει να προλάβουμε να μπουμε στο ίδιο πλοίο μ' αυτόν. Η κ. Μίνα θα μάς οδηγήσθ.

Δεν είχαμε παρά να φορέσουμε τά καπέλλα μας και να πάρουμε τά πιστόλια μας. Ο Άρκερ άνασηκώθηκε και αυτός στο κρεβάτι του έτοιμος να μάς άκολουθήσθ. Ο Βάν Έλσιγγ τον είδε λ' έσπευσε να του πη:

— Όχι, φίλε μου, δεν είσθε ακόμα σέ κατάσταση να μάς άκολουθήσετε. Μείνετε και θα ρθίτε άργότερα, θα σάς τηλεγραφήσουμε.

Ο Άρκερ όμως είχε πηδήσει πειά κάτω άπ' τό κρεβάτι του. Ήταν τρομερά χλωμός, αλλά φαίνότανε γεμάτος αποφασιστικότητα.

— Κύριε, καθηγητά, ειπε, μη μ' έμποδίζετε. Έν ανάγκη θα ταξιδεύω μόνος μου, δεν θα σάς άκούσω. Άν υπάρχει κάποιος πού πρέπει να κάμει αυτό τό ταξίδι, είμαι έγώ. Ο Δράκουλας θα πεθάνη από τό χέρι μου, τό έχω άρκισθή!

Ο Βάν Έλσιγγ δεν επέμενε περισσότερο. Θά ήταν περιττόν άλλωστε, γιατί ο Άρκερ φαίνότανε άμετάπειστος.

— Έστο, έλάτε του ειπε τέλος ο καθηγητής, αλλά όχι τρέλλες. Υποσεθήτε πως θα με ύπακούετε.

— Σας τό ύπόσχομαι.
— Τότε λοιπόν, έμπρός! Φεύγουμε.

Επήρε την μικρή του βαλίτσα με διάφορα εργαλεία και έξορκιστικά βότανα στο χέρι και όσο να δώσω διάφορες έντολές στον άρχινοσοκόμο μου, έσκυψε στην κ. Άρκερ και της ειπε:

— Μπορείτε να μάς οδηγήσετε στο μέρος πού είνε άγκυροβλημένο τό πλοίο.
— Ναί, μπορώ.

— Έμπρός λοιπόν, φιλάτη μου κυρία. Θά σάς κρατώ από τό χέρι και θα προχωρούμε. Σηκώθηκε!

Η Μίνα ύπήκουσε. Σηκώθηκε έπάνω σαν να ήταν νευρόσπαστο και άρχισε να βαδίζει προς την έξοδον μηχανικά, σαν να ήταν κοίλα κορυδιασμένη καταλλήλως. Όταν κατεβήκαμε κάτω οι δρόμοι ήσαν, εύτυχώς, έρημοι. Άκολουθούσαμε την Μίναν, ή όποία έπαύετο πρός τον Τάμεσιν με βήμα μηχανικό πάντοτε, αλλά και βέβαιο και άσφαλές...

Εφθάσαμε στην προκυμαία, χωρίς να μάς συμβή κανένα άπόόπτο.

Η Μίνα στάθηκε άποτόμως σαν να ζητούσε κάτι άνάμεσα στο πλοίο πού ήταν άραγμένα έμπρός μας.

Ο Βάν Έλσιγγ έσκυψε και της μίλησε.
— Βλέπετε τό πλοίο;

Η κ. Άρκερ εξακολούθησε να μένη βυθισμένη στους σκαμνοίς της. Έξαφνα ειπε:

— Έφυγε!
— Έφυγεν; έκραύγασεν ο καθηγητής. Τι κοίμα! Λίγο άκόμη και θα τό έπρολαμβάναμε. Έν τούτοις άς μη κάνουμε καιρό. Άς μάθουμε πού τό πλοίο ήταν αυτό. Δεν θα ήχη άποπλεύσει, άσφαλώς, παρά πρό 5-10 λεπτών και θα μπορούσαμε να τό κυνηγήσουμε έπιβραζόμενοι σ' ένα άλλο.

Πρίν ζητήσουμε τας πληροφορίες πού μάς έχρειάζοντο, ο καθηγητής ξανάφερε την κ. Άρκερ στον έαυτός της. (Άκολουθεί)

Χαράς Ευαγγέλια!... Κατόπιν έπιμόνων ενεργειών μας μεσφ των διεθνών βιβλιοπωλείων Έλευθεροουδάκη και Κόσσυφωφιν, έλάβαμε από τό Λονδίνο τέσσαρα περίφημα έργα του Μπράμ Στούκερ, του συγγραφέως του «Καπετάν Βρυκόλακας».

Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τον «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», και τό «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ», θα δημοσιευθούν στην σειρά μόλις τελειώσει ο «Καπετάν Βρυκόλακας». Έτοιμασθήτε λοιπόν να τά άπολαύσετε!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Περίληψις προηγούμενου)

Ένας γάλλος εγγενής φθάνει μετεμικρομένως με τον άκόλουθό του Λαιτνύ στο πανδοχείο του Ίσπανικού χωριού Άγγράλα, ζητώντας ν' άνακαλύψη τον πύργο του Άν Λέον, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στον πύργο αυτόν έχουν απαγάγει κι' έχουν κλείσει την πεντάμορφη ομορφιά Δολόρα, την όποιαν ο Γάλλος κόμης έγνωρίσε και άγάπησε τρελλά στη Μαδρίτη, ύποχθεις σ' αυτήν προστασίαν κατά των καταχρονίων σχεδίων του Άν Λέον.

Μέσα στο ξενοδοχείον του Τρουξίλλου, άνθρωπου ύποπλου, κακούργου, ο κόμης διηγείται στον Λαιτνύ τα της γνωριμίας του με την Δολόραν και πως ο Άν Λέον, όστις επίσης ενδιαφέρετο γι' αυτήν, έθεσε εις κίνησιν έναντίον του ανθρώπινος και διαβολικής δυνάμεις γιά να τον έξοντώσθ.

Κατόπιν γενομένης συζητήσεως περί του ξενοδόχου, στο πρόσσωπιο του όποιου ο κόμης άναγνώρισε ένα των τεσσάρων δολοφόνων οι όποιοι του είχαν επιτεθή και τον επήλυσαν βαρεία στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις τό δαμάτιον διά να τον ψαγέουν. Τού ζητούν κατ' άρχάς πληροφορίας περί της Στεφανίνης, υπηρέτριας του Άν Λέον, άλλ' έπιπτόν του κόμης, διά την όποιαν ο τελευταίος λέγει στον ξενοδόχο ότι είνε άναδέξια του. Ο Τρουξίλλος τούς πιστεύει και άναλαμβάνει να τούς εισαγάγη στον πύργο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επί τέλους ένα βήμα έλαφρό άκούστηκε και μία γυναίκα εις ολιονέτα φάνηκε στα σκαλοπάτια.

Ξανθή, ρόδινη και χαριτωμένη ή Στεφανίνη προχώρησε προς αυτούς. Στην άρχή δεν ειχε δει διόλου τον κόμητα και τράβηξε κατ' ευθείαν προς τον Τρουξίλλο, του όποιου ή καρδιά άρχισε να πάλλη από τον έρωτά του προς αυτή. Στάθηκε μπροστά του με σταυρωμένα τά χέρια και τον ένύσταζε περιφρονητικά.

— Όστε τολμάς, του ειπε σιγά, να παρονοιάζεσαι μπροστά μου παρ' όλη την απαγόρευσί μου, έδώ... Έσύ, ένας δολοφόνος... Και δε τρέπεις γιά τό φόβον πού μεταχειρίστηκες γιά νάρθω να σε δώ...

— Ποιός; Έγώ; άπάντησε ο έρωτόληπτος Τρουξίλλος.

— Έβγα έξω! του ειπε ή Στεφανίνη δείχνοντάς του με τό χέρι την πόρτα.

— Κ' έγώ νόμιζα πως θα σ' εύχαριστούσα φέροντάς έδώ τον άναδοχό σου...

Η Στεφανίνη ύψωσε τούς όμους και ειπε:

— Τόν άναδοχό μου; Μου φέρονεις τον άναδοχό μου τον Βαλτάσαρ Κλαές, πού πέθανε πρό δεκαπέντε χρόνων στο παράλια της Αφρικής;

Ο κάπλος έμεινε κατάπληκτος: έπειτα όμησε προς τον κόμητα.

— Και τότε ποιός είνε αυτός έδώ; ειπε

— Τόν άναδοχό μου; Μου φέρονεις τον άναδοχό μου τον Βαλτάσαρ Κλαές, πού πέθανε πρό δεκαπέντε χρόνων στο παράλια της Αφρικής;

Ο κάπλος έμεινε κατάπληκτος: έπειτα όμησε προς τον κόμητα.

— Και τότε ποιός είνε αυτός έδώ; ειπε

— Η Στεφανίνη, συγχισμένη, στράφηκε προς τον μυστηριώδη αυτόν άναδοχο πού της έπεφτε από τον ούρανό.

Ο κόμης τότε, τον όποιον ή δυσχερής θέσις του τον έκανε άποφασιστικό, της ειπε:

— Πώς; άγνοείς λοιπόν ακόμα, άγαπητή μου βαπτιστική, πως ή φήμη περί του ναυαγίου μου ήτο ψευτική;

— Ε, λοιπόν, επρόσθεσε γελώντας, είμαι ο νεκρός Βαλτάσαρ Κορνήλιος Κλαές, γνωστός στη Βρούνη περισσότερο με τ' όνομα Κορνήλιος.

Η κόρη έμεινε άφωνη. Ο άνθρωπος πού της μιλούσε, τό καταλάβαινε—έλεγε ψέμματα, αλλά άν τό πρόσσωπό του της είναν άγνωστο, ή φωνή του της άνακαλόγησε θλιβερές άναμνήσεις.

Ο κόμης της έπιασε τά χέρια και της ειπε:

— Έλα λοιπόν, κοίτα με καλά στο πρόσσωπο, μικρή μου άγαρίστη...

Κι' άγκαλιάζοντάς την, πριν ακόμα αυτή προφτάσθ ν' άποτραβιχθή της ψιθύρισε σιγά σιγά, ένθ συγχρόνως την έφιλούσε:

— Είμαι ο κόμης Λέλιος.

Η Στεφανίνη έβγαλε μία διαπεραστική φωνή:

— Σεις... σεις... έδώ... ξαντανός.

— Προσοχή! της ψιθύρισε πάλι ο κόμης. Μ' όλη τη κατάπληξι πού της προκάλεσε ή χαρά της άποκαλύψεως αυτής ή Στεφανίνη μπόρεσε να κρατηθί. Άλλά ή συναισθη-

σις του κινδύνου πού διέτρεχε ο κόμης, της έφερε νευρική κρίσι κι' άφήνοντας τό κεφάλι της στους όμους του ψευδοχρυσόχου άρχισε να κλαίη.

Ο Τρουξίλλος συνοφρυώθη. Άν και εΐτανε χίλιες λεύγες μακριά από την αλήθεια μυριζόντανε κάποια προδοσία.

— Δόστε της τά χολιμά της, ειπε δύστροπα στον κόμη, και άς φύγουμε. Τό μέρος έδώ δεν είνε άσφαλές. Βιασθήτε λοιπόν.

Περίμενε, άπάντησε ο κόμης, ή γυναίκα σ' ου μαλάκωσε κάπως... ειπε όρα κατάλληλη γιά να σάς συμφιλιώσω... Τραβήξου λίγο, ξενοδόχε μου.

Ο κάπλος έδίστασε. Σχολίαζε μέσα του την συγκίνηση της συζύγου του, συγκίνησι πού της δικαιολογούσε κάπως, καθώς έφανταζόταν, ή εύτυχία πού ξανάβλεπε τον άναδοχό της τον όποιο νόμιζε γιά νεκρό, μά ζητούσε συγχρόνως να έξηγήσθ τά κρυφισθη-ρίσματα, τούς έναγκαλισμούς και τούς παράδοξους τρόπους του ξένου και της γυναίκας του.

Η δυσπιστία του μεγάλωσε και τό μυαλό του ταράχτηκε, αλλά, όστόσο, παραμέρισε λίγα βήματα.

Η Στεφανίνη, έπωφεληθείσα της εύκαιρίας ειπε γρήγορα στον κόμητα φλαμανδικό, στη μητρική της γλώσσα:

— Μιλάτε και σεις φλαμανδικά και γιά όνομα του Θεού, μην παρατείνετε τη διαμονή σας σ' αυτή τη σφηκοσπηλιά.

Ο κόμης την έρώτησε άν ήτο δυνατόν να εξαγοράσθ τον Τρουξίλλο με χολιμά, αλλά εκείνη τον άπέλειπε, λέγοντάς του ότι εΐταν άφροσιμμένος σά σκύλος στον κύριό του.

Ο Τρουξίλλος πού μόλις συγκατούσε τη λύσσα του τούς διέκοψε:

— Θά εΐταν εύγενέστερο εκ μέρους σας άν μιλούσατε ισπανικά. Κι' ές άλλου μην άργήτε γι' ατί φοβάμαι τον κόμη. Άν μάς έπιανε άσφαφα έδώ θα μάς σκοτώνε αλύπητα και τούς τρεις.

Έχει σκοτώσει κόσμο και κοσμάκι αυτός και τά φαντάσματα των θυμάτων του τον κυνηγάν από πίσω.

— Σε παρακαλώ, φίλε μου, του άπάντησε ή Στεφανίνη γλυκαίνοντας κάπως τη φωνή της, κάνε λίγη ύπομονή ακόμα. Σιγά σιγά πού μιλάμε σ' άλλη γλώσσα, αλλά έχει περάσει τόσος καιρός πού έφυγα άπ' την πατρίδα μου, όστε είμαι εύτυχής τώρα μιλώντας τη μητρική μου γλώσσα.

Έκπληκτος και γοητευμένος άπ' την γλυκιά φωνή της συζύγου του ο Τρουξίλλος έκανε να τρέξη και να την άγκαλιάσει όταν έξαφνα τό βλέμμα του έπεσε στον κόμητα και ταράχτηκε ολόκληρος.

Καθώς στεκόταν ο κόμης, βριακόταν άπάναντι στο φως. Μεσ' από τις μογιές και από την περρούκα του φαίνόντουσαν πιά καθαρά τά νεανικά του χαρακτηριστικά, πράγμα πού τό διέκρινε ο Τρουξίλλος.

Τότε ένας τρόμος τον έπιασε και χίλιες δυό ύποψιες περσάσαν από τό μυαλό του. Στεκόταν άκίνητος σαν ο πολυθρόνιος.

Αυτομάτως ο κόμης δεν άντελήφθη την άπειλητική έκφραση πού πήρε τό πρόσσωπό του κ' εξακολούθησε να μιλάει στη Στεφανίνη.

— Θά αναμνησθής άπόψε, της έλεγε, με αυτόν τον κακούργο κ' αύριο τό βράδυ θα έκδηλώσης την επαιθυμία να πιάς να τον έπισκεφθής. Όταν θα πάσης την άδεια γι' αυτό, θ' άλλάζης τότε έαν θα κλειστής στην κάμαρά σου με την κυρία σου και πρός τό πρόσωπό σου θ' έβγαλεις τό φύγγο από τον πύργο.

— Αδύνατο, άκήνησε ή Στεφανίνη, έχουν μεγάλη δυσκολία σ' έμένα και με κανένα λόγο δε θα μ' αφήσουν να βγώ έξω, αλλά υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος.

— Ποιός;

— Τό παράθυρο της δόνας Δολόρας βλέπει στο δρόμο...

— Ναί τό είδα, αλλά τό άγκαλιά;

— Τρία άπ' αυτά είνε λικαισμένα τόσον ώστε με τό πρώτο τράβηγμα θ' άποσπασθών.

— Άγιοι Άγγελοι! Και ποιός τό κατόρθωσε αυτό.

— Έγώ.

— Εσείς, άκριβή μου φίλη; Είτερες λοιπόν ότι έώ... φανταζό-

Τά φαντάσματα των θυμάτων του τον κυνηγάν από πίσω.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΔΟΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛ

Ο τάφος φαινόταν πολυτελής και περιποιημένος...

Απάνω στη μαύρη πλάκα του μαρμάρου ήταν σκαλισμένη αυτή η επιγραφή:

«Για σένα, την αλησμόνητη και λατρευτή γυναίκα μου».

Ο κόμης Ριονβίλ νέος τριάντα χρονών, πήγαινε κάθε μέρα, με βροχή και με ήλιο, γονατίζοντας στον τάφο αυτό κι έκλαιγε! Άκνητος, χωρίς καπέλλο, κυττάζε το χώμα που κάτωθεν του κοιμότανε η γυναίκα του και έσπαρσσετο... Ύστερα από μιά ώρα έβγαζε και κατάχλωμος και γύριζε στο σπίτι του άκοιτης, χωρίς να χαίρει κανένα στον δρόμο. Έτρωγε μόνος του, κοιμότανε πάντα με άσχημα όνειρα, και το πρωί ξαναπήγαινε στο νεκροταφείο γυναίκα και έκλαιγε. Αυτό διαρκούσε ένα χρόνο τώρα. Θυμότανε με λύπη τα έξι ευχαισμένα χρόνια που έζησε μαζί με τη λατρευτή γυναίκα του χωρίς καμιά μικρή ανάμνηση.

Η μακαρίτισσα Γαβριέλλα Ριονβίλ απέθανε είκοσι χρονών, Πάνα στην λάμψη της ομορφιάς της. Ήταν ξανθή και μάγευε της καρδιάς εκείνων που την κυττάζανε. Μερικές γυναίκες την μακαριολογούσαν, μ'από ζήλεια για την ομορφιά της. Ο κόμης δεν ήταν ζήλτικος. Μιά φορά μόνον δυό μήνες πριν πεθάνει η γυναίκα του, έλαβε μια άνωμα γραμμάτιο από τον άγνωστο συνιστάσαν 'άνοιξη τα μάτια του, γιατί η γυναίκα του τον άπατά μ' ένα νέον ευγενή. Η κόμησς όμως πέθανε σε λίγο και ο κόμης λησμόνησε της κακής σχέσης που του κάρφωσαν στο μυαλό τα γραμμάτια αυτά και δεν έπαψε να την θυμάται με λατρεία.

Ένα πρωί ο κόμης Ριονβίλ καταλυτημένος πήγαινε να επισκεφθί τον τάφο της γυναίκας του, όταν παρατήρησε ένα νέον μαυρογυμνόν που περπατούσε γρήγορα στην δεινροστομία που έβγαине στον τάφο της γυναίκας του. Εκύτταξε το πρόσωπο του νέου και έβγαζε το καρδιά του χτύπησε απότομα. Ο νέος ήταν κείνος για τον οποίο του γράφανε άνωμα όσταν ζούσε η γυναίκα του. Ο κόμης σταμάτησε, έβγαλε το χέρι του στη καρδιά, όστερα σήκωσε τους ώμους του, προχώρησε μερικά βήματα και ξανακύτταξε με σουφρωμένα φρύδια.

Η δεινροστομία ήταν ερημη, ο νέος είχε χαθή.

Τελόσταικα, σκέφθηκε ο κόμης... Τό στήθος του έν τούτοις έφουσκωνε από θυμό και τα χείλη του τραβήξαν: — «Όλα τα όνειρά μου θα διαλυθούν μπροστά στην αληθή πραγματικότητα! Η αγάπη μου θα σπάσει με μιά αλωνία φάρσα; απ'τόν τον τάφο αυτόν θα βγει ή άπαιία μου φανερή, καταστρεπτική, Θεέ μου! Θεέ!...»

Άμέσως κατόπιν μπήκε στην δεινροστομία των κυπαρισσιών, όταν άκουσε κάποιον να γλαίη προς τό μέρος που ήταν ο τάφος της γυναίκας του. Η καρδιά του σφίχτηκε, με αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του... Ζαλισμένος καθώς ήταν άκούμνησε στά κάγκελά ενός άλλου τάφου για να μη πέση κατάχαμα απ'την άπαισία του.

Ναί, ναί, πάνω στο τάφο της λατρευμένης γυναίκας του θρηνοούσε άπε. ποιμένα ο νέος που δεν είδε ποτέ ολίγου... Ο κόμης έφουσκωνε από θυμό.

Τά κάγκελα του τάφου π' άκουμπούσε τρίζανε κι' ο νέος πού άστροπή και χάθηκε μέσα στά δένδρα του νεκροταφείου.

Ο κόμης πήδησε άμέσως τότε σάν τρελλός στον τάφο της πολυαγαπημένης του, τσαλαπάτησε τα λουλούδια, κομμάτιασε τα στέφανα, άναποδογύρισε τους μαρμαρένιους άγγελους, έσπασε τους τριανταφυλλιας που άνθούσαν πρόσχαρες, έσπασε τα πολύτιμα δοχεία και μ' ένα σίδερο έβυσε την χρυσή επιγραφή του τάφου: «Η αγαπημένη νεκρά!»

Τό βράδυ όδωκε ένα λομπρό γεύμα στο μέγαρο του και πού σάλεσε άρεκετούς φίλους και φιλενάδες του έλαφροπό κόμους. Σάν ή τρέλλα του πραγματοποιή έφθασε στο κατακόρυφο, ο κόμης σήκωσε και κρατούσανε ένα ποτήρι στο χέρι έφώνα:

— Πού από σάς τις γυναίκες είνε άξια να γίνη κόμησς του Ριονβίλ;...

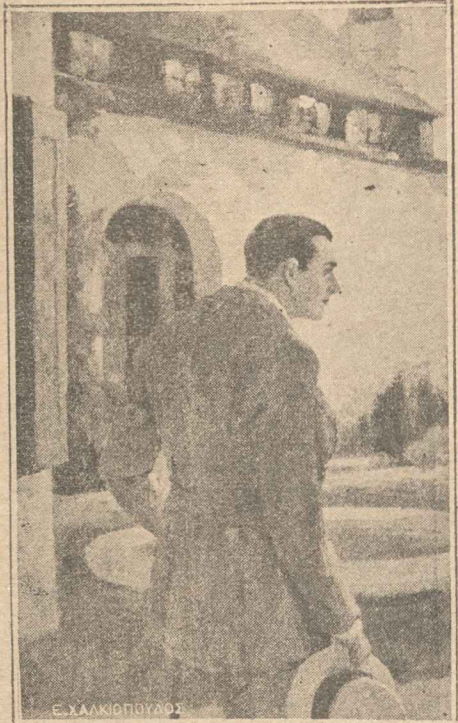
Μπορώ σ' αυτή τη τρομερή βλασφημία πάλιν άμέσως τά γέλια και τά τραγούδια και μεγάλη σιωπή ατλόηγε στην αίθουσα που συμπόσιον.

Ο κόμης άρχισε να γελά σατανικά!

— Λοιπόν; ξαναφώναζε. Καμιά από σάς δεν άποφασίζει; τότε προλινό στην ύγεια της άγνης, της άγιας, της σεμνής κομήςσας! Άς πιούμε λοιπόν στην ύγεια της αγαπημένης μου νεκράς!...

Και με άγρια και γουρλωμένα μάτια απ' τό μεθύσι και με τό στόμα σφιγμένο σωριάστηκε κατάχαμα από κερανοβόλο άπαισία!...

Pierre Sales

Ο κόμης Ριονβίλ πήγαινε καθ' μ'ε...

σουν ότι μπορούσα να ξαναγυρίσω.

— Όχι, κύριέ μου, άπάντησε ή Στεφανίνη, πώς μπορούσα να φαντασθώ ένα τέτοιο θαύμα, είχα όμως άποφασίσει να φυγαδεύσω την κυρία μου από δω μέσα. Μιά σκοτεινή νύχτα, δένοντας τά σεντόνια μας στο παράθυρο θα κατεβαίναμε και θα φεύγαμε στο κοντινότερο μοναστήρι, τό όποιο είνε άσυλο άπαραβίαστο και γι' αυτόν άκόμη τόν Άδν Διάδ, αλλά ή δέσποινα Δολόρα όρνήθηκε να φύγη.

— Αρνήθηκε;

— Νάί, μου είπε: δέ μπορώ πιά έγώ να ζήσω όστερα από τό θάνατο του κόμης. Λίγο λοιπόν μ' ενδιαφέρει αν θα πεθάνω έδω ή στο μοναστήρι. Όσο για τό φρικαλέο αυτό γάμο, δέν τό φοβάμαι πιά, δέ θα γίνω...ό λυτρωτής μου με περιμένει,τόν έχω έπάνω μου...

— Τι ήθελε να πη μ' αυτό;

— Αυτό έσήμαινε, κύριε, ότι είχε κρυμμένη στη ζώνη της μιά χρυσή υποτίλτσα με δηλητήριο, τό όποιο θα έπερνε λίγες στιγμές από τό γάμον της.

Ένα έπιφώνημα φρίκης έξέφυγε από τά χείλη του κόμης.

— Όόρος, του είπε ή νέα με χαρά. Δέν υπάρχει πιά κανένας φόβος γι' αυτό. Τώρα πρέπει να πηγαίνετε, κύριέ μου, κι' αύριο τά μεσάνυχτα να βρσκεισθε κάτω από τά παράθυρα της κυρίας μου με μιά μεταξένια άνεμόσκαλα και με γερά άλογα.

— Θα μ' ακολουθήσεις; και σ' ό; Δέν είνε έτσι,καλή μου κόρη;

— Όχι, έστέναζε εκείνη. Έγώ έχω ένα καθήκον να έκτελέσω άκόμη. Πρέπει να κάμω άνθρωπο αυτό τό κτήνος...Υγιάινετε, έσχωάτε...

Ο κόμης άγκάλιασε την όραιο και χαριτωμένη κόρη.

— Είσαι ο καλός μας άγγελος, της είπε.

Πώς θα μπορούσα να σου άναποδώσω όλα όσα έκανες για μ'ε.

Μέσα στον ένθουσιασμό του έτοιμαζότανε να τη φιλήση στά ξανθά της μαλλιά όταν έννοωσε ένα βαρύ χέρι έπάνω στον ώμο του. Είχε λησμονήσει την παρουσία του Τρουξίλλου κι' όταν έγύρισε να δη ποιος είνε άντίκρισε τό πρόσωπο του έννοδόχου συνεσπασμένο σ' ένα άπαισιο μεδίαμα.

— Στην Ίσπανία, κύριε, του είπε, δέ μπορεί κανείς να φιλήση δύο φορές μιά γυναίκα χωρίς την άδεια του άντρός της έστω κι' αν είνε σ' αλήθεια άνάδοχός της.

Ο κόμης κατάλαβε τάς διαθέσεις του καπλού από τη φυσιογνωμία του. Γι' αυτό του είπε σε φαιδρό τόνο:

— Μά την πίστη μου, στην πατρίδα μας άμα έχει κανείς την καρδιά του χαρομένη μπορεί να φιλήση τόν κόσμο όλοκληρο από δέκα φορές. Άλλά έπειδή δυσαρσέτει ι βλέποντας να φιλάει άλλος τη Στεφανί ή σου, φιλήσει την τώρα έσύ, φίλε μου... Είνε δική σου πιά.

Και λέγοντας αυτά ο κόμης όησε την νεαρά συνένοχό του προς τόν Τρουξίλλο, αλλά έκείνος μ' ένα κερανοβόλο βλέμμα την έκάρφωσε πενίτρομη στη θέση της.

— Τι τρέχει λοιπόν; ρώτησε ο κόμης. Μήπως ήλθε τώρα ή σειρά σου να κακιώσης κι' έσύ, έννοόχ μου; Έπρος λοιπόν, άφησε πιά τ' άσπεία. Άγκαλιασθήτε και βάλτε στο πορτοφόλι σας τά διακόσια όλλανδικά φιορίνια.

Σιωπή υπεδέχθη τους λόγους του. Ο κόμης έννόησε τό σοβαρό της καταστάσεως κι' έκρινε φρόνιμο ν' άποχωρήσει.

— Στο διάβολο! είπε. Συμβιβασθήτε μόνοι σας' έγώ φεύγω.

— Όχι! φώναξε ο Τρουξίλλος και σταυρώνοντας τά χέρια πήγε και σάδανε μπροστά στον εύπατρίδη.

— Τι λές; τόν ρώτησε έκείνος περήφανα.

— Λέω, όραιο μου ίππότη, ότι άρεκέτα με κοροϊδέψατε ως τώρα, λέω ότι πρέπει να πάψετε πιά τά ψέμματά σας; λ'ω όν δέ θα βγήτε από δω μέσα, πριν να ιδώ τό άληθινό σας πρόσωπο!

— Παραλογίζεσαι, φίλε μου, του είπε ο κόμης, για ποιόν με περνάς;

— Για ποιόν, άπάντησε ειρωνικά ο κάτηλος, άπλούστατα για έραστή της συζύγου μου.

Ο κόμης έκάγχασε. Η Στεφανίνη, λευκή σάν τό σουδάρι, προσπάθησε να ψιθυρίση περιφρονητικά:

— Δέ σου έλειπε πιά τίποτε άλλο παρά να με προσβάλης.

— Σιώπα, έσύ διέκρινε ο κάτηλος, ή καλύτερα προσκάλεσε τόν κύριο άνάδοχό σου να βγάλη την μαύρη φενάκη που κρύβει τό χαριτωμένο του νεανικό πρόσωπο! Έμπρός λοιπόν!

Μιλούσε δυνατά κι' ή φωνή του θα έφτανε άσφαλώς ως τους ύπηρετας που είχαν άποσυρθί. Ο κίνδυνος είνε τρομερός.

Ο κόμης έβύθισε τό χέρι του στη ζώνη του κι' άνέσυρε με τρόπο τό έγγειριόδι του Λαντρύ τό όποιο έκρυψε στην περιχειρίδα του.

Η Στεφανίνη είχε τρέξει προς την πόρτα και προσπαθούσε να την άνοίξη. Άλλά έίπε από συγκίνηση είτε από άδυναμία δέν κατάφερε παρά να καταματώση τά δάχτυλά της.

— Λοιπόν! ξαναφώναζε ο κάτηλος άφρίζοντας από τη μανία της ζήλειας του. Μ' άκούς, όραιο μου χουσοός; Κάτω τη μάσκα!

Ο κόμης ύψωσε τους ώμους και δέν άπάντησε' έσπρωξε τόν Τρουξίλλο από μπρός του κι' έκανε ένα βήμα.

(Ακολουθεί)

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Της αδελφής Μαρίας Λουίζας προς τέν λοχαγόν Βεμπέρ (18ον Σύνταγμα)

Τό γράμμα αυτό που σ'ε γράφω από τό κελί της μοναχής, όπου εισήλθα σήμερα, πώς θα σ'ε φανή φίλε μου;

Πρό ενός χρόνου, που ζω μακριά από τόν κόσμο, έχασα τά ίχνη σας. Δέν ξέρω πού είσθε... Έκλεισα τά αυτιά μου σ' όλους τους έξωτερικούς θορύβους... Έξησα χωρίς να λάβω ειδήσεις τών γονέων μου, τών αδελφών μου και δικές σας, αγαπητέ μου Έκτωρ, που τόσο πολύ άκούητα. Τώρα είμαι μοναχή. Είνε άργά...Πριν σ'ε άποχωρήσώ, άντλώ τη δύναμη να σ'ε γράψω, όπως έχω καθήκον. Να σ'ε γράψω λίγα λόγια και να σ'ε δώσω μιά εξήγησι. Δέν γνωρίζω την διεύθυνσί σας και γράφω άλλως τόν άρ. θαύ του συντάγματος σας. Άν θέλη ο Θεός θα λάβετε τό γράμμα μου...

Σ'ε αγάπησα πολύ, Έκτωρ. Σ'ε αγάπησα τρελλά, περισσότερο από ότι φαντάζεσθε...Σ'ε αγάπησα από την πρώτη μέρα που σ'ε είδα. Θυμάσθε την εύτυχημένη εποχή, που είμαστε ζωοί και παίξαμε μαζί στο σπίτι τών γονέων μου ή στο δικό σας σπίτι; Έλεγαν γελώντας για μ'ε: —«Άργότερα θα γίνουν ένα όμορφο ζευγαράκι!» Λοιπόν, αυτές της λέξεις που δέν προσέχατε, σείς, έγω της άκουγα με θρησκευτική συγκίνηση. Εισχωρούσαν βαθειά στο νου μου και στην ψυχή μου. Από τότε έγιναν τό έδωλόν της ζωής μου, ο σκοπός της... Άν δέν άντελήφθηκε από τότε την ταράχη και τη χαρά μου, όταν είμουνα κοντά σας, θα πη πώς δέν με κυττάζατε.

Μεγαλώσαμε μαζί. Τώρα τά παιχνίδια μας γίνοντουσαν χωριστά. Σ'ε έβλεπαν στο σχολείο και μένα στο μοναστήρι.

Όταν χωρισθήκαμε, όμολογήσατε, Έκτωρ, ότι με ξεχάσατε' έντελως. Έγώ δέν σκεπτόμουν παρά εσάς. Όλα μου έδιναν την ευκαιρία να σ'ε όνειρεύωμαι και νοσταλγούσα την παλιά μας ζωή.

Όταν καμιά από της αδελφές μου έφενγε παντρεμένη από τό σπίτι, έλεγα μέσα μου: —«Μιά μέρα θα φύγω κι' έγώ με τόν Έκτωρ, τόν άντρα μου!» Κάθε φορά που άκουγα να τραγουδούν ή να προσφέρουν την λέξη «αγάπη» έτερμα από κρυφή συγκίνησι. Γιατί ή αγάπη για μένα δέν είχε παρά μιάμορφη, ένα πρόσωπο: τό δικό σας!

Πόσες φορές έκαιμα στο Θεό αυτή την παράκλησι: —«Θεέ μου, θέλω να πάρω άνδρα αυτόν που άγαπώ!» Τό όνειρό μου ήταν να περάσω όλη τη ζωή μου κοντά σας, μαζί σας, όλη τη ζωή!

Έπέρασαν όμως τά χρόνια και βλεπόμαστε σπανίως. Έσείς, πάντα κομψός και χαριτωμένος με την μπλε στολή του εφέλιπτος. Έγώ, άδέξια και ντροπαλή με τη στολή του μοναστηριού. Έννοιωθα ντροπή γιατί δέν είμουνα άρεκέτα όραιο, άρεκέτα χαριτωμένη για να σ'ε άρέσω.

Όταν πέρασε ο πρώτος χρόνος που έμεινατε στη Στρατιωτική Σχολή, με έταβήξαν από τό μοναστήρι και έκαιμα την εμφάνισί μου στην πόλιν.

Τώρα που δέν είμαι πιά τίποτε άλλο από μιά πτωχή καλόγρια, χωρίς κομψότητα και φιλαρέσκεια γυναικεία, μπορώ να άναπολήσω εκείνη τη βραδεία! Η είσοδός μου στον κόσμο ήταν θρίαμβος και μία άφάνταστος έπιτυχία. Η γυναίκα με παρατηρούσαν με θαυμασμό και φθόνο συγχρόνως...Τά μάτια τών άνδρών έλαμπαν όταν με άντίκριζαν! Είμουνα υπερήφανη και εύτυχής για όλες αυτές της έκδηλώσεις του θαυμασμού, γιατί σκεπτόμουν: «Όταν ο Έκτωρ με ξαναδεί θα με εύρη όραιο!» Θα μ' αγαπήση, έπέρασε ο χειμώνας και ήλθε ή άνοιξη. Σ'ε συνήντησα στην έξοχί μας, όταν ήλθατε στο σπίτι μας.

Άχ αγαπητέ μου! Είχα την άδυναμία να έγκαταλείψω τόν κόσμο να παρατηθώ από την εύτυχία να γίνω γυναίκα σας, μητέρα τών παιδιών σας. Δέν μου έδωσε ο Θεός την δύναμη να σ'ε τά πω όσα τις ήμέρες έκείνες.

Ξαναβλέπω ή στιγμή, που σ'ε εύρηκα στο σαλόνι με τόν πατέρα μου. Έτερεμά ό όληνη. Μιλούσατε με ζωηρότητα, σκεπτόμενος άκόμη από τό ταξίδι. Άναπολώ την έκπληξί σας ό τ'αν με είδατε, την συγκίνησι της φωνής σας, τό βλέμμα σας που μου έλεγε: «Είσαι όραιο!» Έπ' τέλους!

Θυμόμαι της όμορφης μέρας που περάσαμε τότε. Τά μάτια μας συναπαντόνταν με άπειρη τρυφερότητα. Έπειτα ήλθαν τά πρώτα ψιθυρίσματα τών έκμυστηρήσεων, οι λέξεις που τελείωναν μ' ένα φίλι, τά χέρια τά ένωμένα, ή θεία συγκίνησι της πρώτης αγάπης. Άχ! σ'ε άγαπούσα πολύ. Με της άθους αυτές τρυφερότητες περνούσαν ή ώρες μας... Έρχόταν τό βράδυ.

Θά έδινα τη ζωή μου για την εύτυχία σας. Είσατε τόσο νέος,

χωρίς πείρα της ζωής,—έγώ τόσο άθώα, τόσο εύπιστη...νικημένη. Δυστυχώς συνέβη έκείνο που δέν έπρεπε να συμβή. Ποιός ήταν ο ένοχος; Μιά νύχτα του Αύγουστου, ήλθατε και χτυπήσατε την κόμαρά μου.

— Λουίζα, είμαι έγώ!

Σ'ε άνοίξα την πόρτα. Η νύχτα ήταν μεθυστική. Όλα τά άρώματα του άνθισμένου πάρκου έμπαιναν στο δωμάτιο μου...Μ' άγαλιάσατε... Έγενε δική σας!...Όταν έμεινα μόνη, ή αύγη έφώτισε την μικρή κόμαρά μου. Τότε άνοίξα τά μάτια μου και ένόησα τό μέγεθος του σφάλματός μου.

— Είμαι δική τ'υ! είπα και ένα άσθμα τρόμου έγέμισε την ψυχή μου.

Έπειτα ξαναφώναξα με φρίκη:

— Δέν μπορώ πιά να γίνω γυναίκα του! Ποτέ! ποτέ!

Τό όνειρο της ζωής μου έχανετο, έφενγε από τά μάτια μου.

«Ω, Έκτωρ, πρέπει να με έννοήσετε καλά. Ότε μιά στιγμή δέν άμφέβαλα για την τιμιότητά σας, και είμαι βεβαία πώς θα με ζητούσατε εις γάμον και δέν θα μ' έγκαταλείπατε ποτέ. Αυτό όμως έγώ δέν τό ήθελα. Ποτέ δέν θα τό δεχόμουν. Δέν ήθελα να είμαι για σ'ε «έκείνη που δέν είνε άγνή σάν της άλλες,» κι' ες είσατε σείς ή αίτία της συμφοράς μου.

Όμολογώ ότι ή άπόφασίς μου όληρε άμετάκλητη. Φοβόμουν πώς μιά μέρα θα με περιφρονούσατε για την άδυναμία μου. Τι να έκανα; Σ'ε άγαπούσα και έντούτοις έπρεπε να χωριστούμε για πάντα! Τότε ο Θεός με λυτήθηκε και μου ένέννευσε μιά ιδέα... Έπρεπε να φύγω. Να φύγω από κοντά σας γιατί φοβόμουν τόν ίδιο τόν έαυτό μου. Έπρεπε τό πρώτο σφάλμα να είνε και τό τελευταίο.

Γνωρίζετε την συνέχεια, φίλε μου. Την φυγή μου τά ξεμωμάματα, την είσοδό μου στο μοναστήρι. Όλες ή προσπάθειες τών δικών μου, που ύπηρεξαν μάταιες...

Είμουνα, άποφασισμένη... Έπέρασε ένας χρόνος. Σήμερα όλα τελείωσαν, τελείωσαν για πάντα μεταξ'ε μας.Τίποτε δέν μένει από την Λουίζα σας. Άν με βλέπατε δέν θα με άναγνωρίζατε, τόσο με άλλαξαν και με κατέβαλαν αυτές ή δοκιμασίες. Η ζωή μου θα τελειώση έδω, μελαγχολικά και ήρεμα. Θα παρακαλώ τόν Θεό! να σ'ε δώση την όραιο, άγνή και καλή συζύγο, που όνειρεύεμαι να είμαι για σ'ε. Σ'ε άγαπώ πάντα Έκτωρ, και δέν έχω κανένα παράπονο έναντίον σας. Όταν θα με συλλογίζεσθε άργότερα, τόν καιρό που θα είσθε εύτυχισμένος με την γυναίκα σας και τά παιδιά σας, δέν θέλω να έχετε καμιά τύψη...Νά διατηρήσετε μιά τρυφερά άνάμνησι για εκείνη που σ'ε έδωσε για πάντα την ψυχή της, που δέν σ'ε άρνήθηκε τίποτε γιατί σ'ε άγαπούσε πολύ,και που δέν θέλησε να γίνη γυναίκα σας γιατί σας ελάτρευε!...

Μαρσέλ Πρεβώ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ο καπνός εισήχθη στην Γαλλία τό 1560 μ. Χ. Αί καρφίτσες έφευρεθήσαν τό 1578 μ. Χ. τό τηλεσκόπιον δέ τό 1593.

Αί περούκες έφευρεθήσαν τό 1619 μ. Χ. Όπως και τό θερμόμετρον.

Η πρώτη έφημερίς έξεδόθη στην Γαλλία τό 1681.

Τό τσάι εισήχθη στην Γαλλία τό 1686.

Τό βαρομετρο έφευρεθή τό 1643.

Ο έμβολιασμός τέλος, καθιερώθη από του 1713.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Άνεχώρησεν εις Παρίσιος ή Διευθύντρια του «Θαλασσιού Σαλονιού» καλλιτέχνης μοδίστα κ. Βάσση Πατρουά δι' την προμήθειαν διαφόρων ειδών του έργουστασίον της.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ευχαλοφόρησεν εις κοινήν έκδοσιν τό μυθιστόρημα του κ. Αλεξάνδρου Μ. Αιδωρίτη «Απ' τη Ζωή στο Θάνατο».

Είς τό Γραφείον μας κολουύνται προς δα. 5 έκαστον άντίτυπα του 2ου φύλλου του «Μπουκέτου», τό όποιον ελχεν εξαγλήθει.

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Περιγραφή του άρχοντικού. — Ο Κουντουριώτης εν μέσω των προκρίτων. — Η σύζυγος και τα τέκνα του. — Η πεντάμορφη Κουντουριωτοπούλα. — Ο Κανάρης, ο Τομπάζης, ο Γρίβας, η Μπουμπουλίνα. — Τα φιλόδοξα σχέδια της Μπουμπουλίνας και ο γάμος της. — Η ζωή στην Ύδρα. — Στον πάρωνα του Σαχτούρη.

(Είμεθα βέβαιοι πως δίνουμε μία εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα σελίδα στους αναγνώστας μας, δημοσιεύοντας τας κατωτέρω εντύψεις περί της Ύδρας και του Λαζ. Κουντουριώτη, του Γουλιέλμου Τάουσσεντ Ούδανγκτον, απογόνου του ελευθερωτού της Αμερικής Ούδανγκτον, όπως ετύχασε στην Ελλάδα κατά την επανάστασιν και έλαβεν μέρος εις διαφόρους μάχας.)

Κατά τας συχνές στη νήσον επισκέψεις μου, ό προύχων αυτής Λάζαρος Κουντουριώτης, μ' επιλοξενούσε προθυμότητα εις τήν άρχοντικό του σπίτι. Θά σας περιγράψω λοιπόν πρώτα — πρώτα την μεγάλη αίθουσα του οίκου Κουντουριώτη, στην οποία με πρωτοδέχθηκαν όταν έφθασα στην Ύδρα, με τό πλοίο «Σκύλα». Η αίθουσα αυτή ήταν τετράγωνη, είχε δέ μία πόρτα σε μία από τας γωνίες της. Τό μισό του πατώματος δέν ήταν στρωμένο. Στο μέρος αυτό υπήρχαν παρατεταγμένα καθίσματα σύριζα στον τοίχον, επί τό ευρωπαϊκώτερον. Τό άλλο μισό μέρος του πατώματος ήταν στρωμένο με τάπητα, στο βάθος δέ αυτού υπήρχε εις όχηρον, αναπαικνόν ντιβάνι. Δεξιά της εισόδου εκάθητο ό Κουντουριώτης, πλάι στο ντιβάνι, επάνω σε ένα καθίσμα, κοντά στο τζάκι. Όταν τον επεσκέφθην μ' έβαλε κ' εκάθησα στην άκρη του ντιβανιού, απέναντί του, από τότε δέ ή θέσις αυτή ήταν ή τακτική μου, όταν πάγαινα σπίτι του.

Καθήμενος απέναντί του Κουντουριώτη και κυτάζοντας τον αινιγματικόν άλκιρινό θαυμασμό. Πρόκριτοι Ύδραϊοι τον ετιμώρουν και συζητούσαν μαζί του και του ζητούσαν την γνώμη του για διάφορες ύποθέσεις του νησιού και δικαίς των. Η πόρτα της αιδούσης έμενε διαρκώς ορθάνοιχτη.

Όταν έμειναμε μόνοι μίλησα με τον σκυθρωπόν και αξιοπεπτη αυτόν άρχοντα επί διαφόρων πολιτικών και πολεμικών ζητημάτων. Διαρκώς όμως τά μάτια μου γύριζαν προς τον διάδρομο του σπιτιού, απ' όπου περνούσε σάν όπτασία, σάν δνειρο, σάν νεράιδα, ή πεντάμορφη Κουντουριωτοπούλα. Τι κάλλος! Τι θελκτικότης! Τι γοητεία!... Είχα κατανητήσει κατόπιν να την βλέπω και στά όνειρά μου!...

Τό πιο φηρικό σύμπλεγμα μέσα στην αίθουσα τό αποτελούσαν οι τρεις υιοί του Κουντουριώτη, εύγενείς την μορφήν νέοι, ιστάμενοι κοντά στην πόρτα με τά χέρια σταυρωμένα στον στήθος.

Οι υιοί του προύχοντος δέν κάθονταν ποτέ μπρος στον πατέρα τους. Έν τούτοις γεμνاتیουν μαζί του στο ίδιο τραπέζι. Και οι άλλοι πρόκριτοι φέρονται με σεβασμό στον Κουντουριώτη. Κάθονται γύρω του σταυροπόδι και συζητούν καπνίζοντας τά μακρινά τους τσιμπούκια, τά οποία φτάνουν ως τη μέση της αιδούσης.

Την επομένην της άφιξέως μας στην Ύδρα εγγνώρισα τον Τσαμαδόν, αδελφόν του εν Πύλω θανόντος, τον Κανάρη και τους Τομπάζηδες. Όλοι αυτοί κατείχον εις την Ύδρα όσον άφορά την έπιτροπήν και τά πλοία, την δευτέραν μετά τους Κουντουριώτηδες θέσιν. Ο Έμμανουήλ και Γάκωβος Τομπάζης διεξήγαν από της επανάστασεως σπουδαίο έμπόριο μετά του πασά της Αλγυνίας.

Όταν μάλιστα έξεραγή ή επανάστασις είχαν στα χέρια τους έξ μισιάδες γρόσια, άνήκοντα στον Μεχμέτ Άλή. Έν τούτοις δέν τά κατεκράτησαν. Αντιθέτως ή πρώτη τους προντίς υπήρξεν να στείλουν τό ποσόν αυτό στον έχθρόν των πλέον σατράπην, ό οποίος έμεινε κατάλληλος για την τιμωρητά τους.

Εκτός των άλλων, γνώρισα στην Ύδρα και τον Γρίβαν, τον γαμβρόν της Μπουμπουλίνας. Ο Γρίβας, νεανίας τολμηρός και όρμητικός, γεννήθηκε στη Ρούμελη και έχει «un beau physique» όπως λέγουν οι Γάλλοι. Η ήρωίς Μπουμπουλίνα, γυναίκα πολύ φιλόδοξος, βλέπouσα ότι έξασκει άπερίοριστη έπιτροή στους νησιώτες, άρχισε να όνειρεύεται, τίποτε περισσότερο τίποτε ολιγώτερο, την επί ολοκλήρου της Ελλάδος κυριαχίαν! Άγνοω όμως στους στρατιώτες, και ιδία στους όρεινους δέν θά μπορούσε να επικρατήση χωρίς αυτούς. Γι' αυτό σκέφθηκε να παντρευτή άνδρωπον έχοντα τά άναγκαία προσόντα για ν' αναλάβη την γενικήν του στρατού άρχηγίαν. Και κατά πρώτον της υπέδειξαν ως τούτο τον τόν Πάνον Κολοκοτρώνην. Μετά δέ τον θάνατον αυτού έστρεψε τά βλέματά της προς τον Γρίβαν, με τον όποιον και ήνώθη. Ούδέποτε όμως έπραγματοποιήθη τό όνειρόν της, όνειρον ολοκλήρου της ζωής της.

Τας τέσσαρες ήμέρες της πρώτης εν Ύδρα διαμονής μου, άν και φιλοξενούμην στο άρχοντικό σπίτι του Λαζάρου Κουντουριώτου, εν τούτοις ποτέ δέν άντίκρινα την σύζυγον αυτού και την

που δέν πατούσαν όταν ήσαν εκεί ξένοι. Έν τούτοις όταν τους έμορφες βραδιές ό Κουντουριώτης εκάθητο στο μπαλκόνι ή στην ταράτσα του, εν μέσω των ξένων του, ή σύζυγος του ήρχετο μαζί μες έκρατούσε συντροφιά. Από την ταράτσα αυτή του άρχοντικού του Κουντουριώτη ή θεά ήταν ύπερόχος!

Η σύζυγος του Κουντουριώτη έδυμψε οικειόσποιναν των άρχοντων χρόνων της αρχαίας Ελλάδος. Ητο αξιοπεπτης και ή μόνη της είχε κάτι τό μεγαλοπρεπές. Προς τον σύζυγον της ήτο άριστοιμένη, ύπεραγαπούσε δέ τά τέκνα της, τά οποία εκάθητο με ταξίδ αυτής και του συζύγου της, σεμνά, άρρενωπά, με τά μαύρα μαλλιά τους φιλαρέσκως ριγμένα στους ώμους των.

Έθαμάς την ευφροσύναν των υιών του άρχοντος, των όποιων ή φορεσιές ήσαν γραφικώτατες. Φορούσαν σάκκος από λευκό ματάξι, πανταλόνι ως τό γόνα και πλατύ ζωνάρι. Κατω των γονάτων τά πόδια τους ήσαν γυμνά! Ο νεώτερος από αυτούς μού έκανε προθύμως και τόν διδάσκαλον στην γλώσσα. Χτύπησε με τό χυμ του τό καδί μιά μου και μού είπε: — «Σκορνί». Έδειξε έπειτα την σελήνην και μού είπε: — «Φεγγάρι».

Έν τή μεταξύ οι πρόκριτοι συζητούσαν με τον οικοδεσπότη σύχως για τάς τύχας του άγώνος κατά των Τούρκων. Μού έκανε έντύπωσιν ή ήρεμία των ανθρώπων αυτών και ή βεβαιότης των για την έπιτυχίαν του άγώνος.

Ιδίως μās έκαμνε έξαιρετική έντύπωση κάτω από τό φως του φεγγαριού ό άρχηγός των νησιωτών αυτών, ό Λάζαρος Κουντουριώτης. «Θεέ μου! — άνέκραξα — ποτέ μου δέν είδα τόσο μεγαλοπρεπή άνδρα!...»

Την μεγαλύτερη θυγατέρα του Κουντουριώτη είδα για πρώτη φορά, κατά την δευτέραν εις την νήσον έπίσκεψίν μου, πού εις εις Σμύρνην άποδημίας μου. Ο ήλιος κατέβαινε άργά προς τή δύσιν του. Έγύρισα στο σπίτι του Κουντουριώτη που έφιλοξενούμην, από ένα περίπατο στην πόλι, κ' έχτύπησα την πόρτα του άρχοντικού. «Ω, τι εύτυχία τότε!... Μου άνοιξεν αυτή ή ιδιαιτερότητα» ταντε ίσως στην αλλη και θά νόμιζε πως ειπε ό πατέρας της...»

Χρυσά φλωριά δοκέπαζαν τ' όρώς της κεφαλής!...

Πανέμορφη και ταραγμένη πολύ, έστέκετο έμπρός μου άμυητή. Δέν την είχα ξαναδεί μιά εκάτάλαβα άμέσως πως ειπε αυτή ή όρω Κουντουριωτοπούλα. Έβαλα τό χέρι εις τό στήθος, υπερίσχυον έπρόφερα τον τυπικό χαιρετισμό: — «Καλησπέρα σας» — και έμπασι στο σπίτι...»

Αί έπισκέψεις στην Ύδρα γίνονται ή μετά τά εξημερώματα, ή κατά τό βράδυ, όταν άνάβουν τά φώτα. Δύο ώρας μετά την είσιν του ήλιου στρώνεται τό τραπέζι για τό δείπνο και οι ξένοι έπιστρέφονται. Όταν εισέλθη κανείς σε ύδραϊκό σπίτι του προσφρον καφέ και τσιμπούκι. Όταν ειπε πρώι μαζί με αυτά σερβίρονται και γλυκό με νερό. Ο καφές, και τό γλυκό των Ύδραϊων μού ήσαν ύπερβολικά.

Πλην του Κουντουριώτη και σε πολλούς άλλους ύδραϊούς χωστώ εύγνωμοσύνη. Τό Δεκέμβριο του 1824 βρισκόμουν κοντά στο Μεσολλόγγι, μέσα σ' ένα Ύδραϊκό μικρό πλοίο, τό όποιο μετέφερε πολεμοφόδια στο φρούριο της πολιορκουμένης πόλεως. Παρμένο να εύρω την κατάλληλη στιγμή, για να μπει στο Μεσολλόγγι, με δυστυχώς ή έπίδρα μου αυτή δέν πραγματοποιήθηκε. Βρισκόμουν μέσα στο πλοίαριο άρρωστος. Τό κρφο ήταν τσουχτερό και έν τούτοις δέν μπορούσαμε ν' άνάψουμε φωτιά, γιατί στο πλοίο είχαμε φωτωμένο μπαρούτι. Χωρίς ιατρική περίθαλψη, χωρίς όλίγη θερμότητα, νόμιζα πως έφθασαν τά τελευταία μου, όταν έξαφν άνοιχτά συναντήσαμε τον μεγάλο και όρατο πάρωνα του όπωναίου Σαχτούρη. Άν και υπήρχε τότε ό φόβος έπιδημιών, ό Σαχτούρης μάλιστα έμαθε πως βρισκόμην στο πλοίαριο άρρωστος διάταξε και με μετέφεραν στον πάρωνα, όπου μούκαμε έξαιρετικώς περιποιηθεί και μούσασε την ζωήν...»

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

«Η γυναίκα ειπε ύποφερτη χωρίς άγάπη, μ' άνυπόφορη χωρικήμην. Αίκατερίνη Γρηπιν»

Γιά νάχης φίλο πρέπει νά είσαι φίλος.

Έμμερτον

«Όταν έχεις γήλιους φίλους δέν ήπαρχει φόβος νάνησες κανένα. Όσοι όμως έχεις ένα ή δύο θά τόν βρής παντού μπροστά σου. Άλως Βεν Άμπου Ταλά»

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΜΠΡΙΝΖΕ

Ο κ. Πετρουσκέν, εισοδηματίας στο Ντρέ και ιδιοκτήτης μιάς μικρής έλληνορωμανδικής επαύλεως, γεμάτος χαρά και εύχαρίστησι τελείωσε τό διάβασμα ενός γράμματος πού του είχε φέρει πρό όλίγου ό ταχυδρόμος. Τού έγγραφου ή αδελφή του ή καλή και άγαθή Γερτρούδη Πετρουσκέν και τού άγγέλλε την άφιξη ενός συμπαθητικού νέου ό όποιος έχότανε για νά ζητήσει σε γάμο την μονάκριβη κόρη του, την χαιδευμένη του Φανή.

Ο Έρρίκος Ντεβό, έτσι λεγότανε ό ύποψήφιος γαμβρός, είχε εισόδημα καμμία τριανταριά χιλιάδες λίρες και ένα πολύ εύθυμο χαρακτήρα.

Είχε δει τή φωτογραφία της Φανής και την έρωτεύθηκε εόθως. Σήμερα τό πρωί λοιπόν θάρχότανε ό λαμπρός αυτός νέος.

Αλλά περίπου έγγραφε ή θεία Γερτρούδη γεμάτη χαρά γιατί επί τέλους βρήκε ένα «τέλειο» νέο πού δά μπορούσε να κάμη εύτυχισμένη την λατρευμένη της άνεμψι.

Μόλις λοιπόν ό κ. Πετρουσκέν άνήγγειλε τό χαρμόσυνο νέο, ή έλληνορωμανδική βίλλα έγινε άνω — κάτω. Καθαρίσματα, έξασκοίματα, τού σαλονιού, της τραπεζαρίας, διόρθωμα τού κήπου, προετοιμασίες για τό πρόγευμα τού εκατομμυριούχου και «εύθυμου» γαμβρού και χιλίες δυό άλλες προετοιμασίες για νά θαμπώσουν τά μάτια του. Η γρηά Μελανία, ή υπηρέτρια δέν ήξερε από πού ν' άρχιση και πού νά τελειώση, ό κηπουρός δέν είχε καιρό νά σηκώση τό κεφάλι, ό δέ κ. Πετρουσκέν και ή κόρη του γυρνούσαν σάν τρελλοί χωρίς νά κάμνουν τίποτε.

Επί τέλους τόση ήταν ή ταραχή μέσ' στη βίλλα αυτό τό πρωί ώστε ένας λωποδύτης, νά ένας λωποδύτης κατώρθεσε να μπη χωρίς νά τον άντιληφθούν.

Την ώρα όμως πού σκεπτότανε να φύγη φροταμένος από διάφορα πολύτιμα άντικείμενα και μερικά άλλα μικρά πράγματα πού κράτησε για ένθύμιο, άκουσε βήματα και έτρεξε να κρυφθί μέσα σε μιά ντουλάπα πού βρισκότανε κάπου εκεί...

Μά ή ώρα περνούσε, όλοι ήσαν έτοιμοι και ό γαμβρός άκόμη νά φανή.

Τό τραίνο του Παρισιού φθάνει στο Ντρέ στις 10.43. Τό όρολόγι έδειχνε 11.35, έπειδή δέ ή βίλλα άνέχει είκοσι λεπτά απ' τόν σταθμό, ό Έρρίκος Ντεβό έτρεπε νάναι τώρα εκεί. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Γιατί αυτή ή άργοπορία; Μήπως έχασε τό τραίνο; Ο! τότε δυστυχία! Όλη αυτή ή προινή έτοιμασία δέ θά χρησίμευε σε τίποτε.

Έξαφν, ένθ σκεπτικός τριγυρνούσε ό κ. Πετρουσκέν, άκουσε τή ντουλάπα να τρίζη.

— Περίεργο! σκέφτηκε, πως τρίζει μ' αυτή την ύγρασία!

Και διεθυνώθηκε προς την ντουλάπα.

Δέν πρόφθασε να την καλοαναίξη ό λωποδύτης βρέθηκε έξω μουρμουρίζοντας κάποιες άσυνάρτητες λέξεις.

Έξετάζοντας τον ξένο ό αγαθός εισοδηματίας έμεινε κατ' άρχάς σάν σαστισμένος όπως ήτο έπομενον.

Έξαφν όμως του ήλθε μιά ιδέα και άρχισε να κυττά τά χέρια έξεκαρδισμένος στα γέλια και τρελλός απ' τή χαρά.

«Α! Α! αυτό ειπε θαυμάσιο! Έξαισιό! Υπέροχο! Χά! Χά! Η καλή μου Γερτρούδη μούγραψε πως είσθε ένας φαρσέρ μ' αυτό δέν τό είχα σκεφθεί ποτέ... Άχ! πόσο είσθε έξυπνος, χαριτωμένος...»

Ηχηρά γέλια με σπασμωδικές κινήσεις άκολούθησαν τά λόγια του.

Ο λωποδύτης τάχασε κυριολεκτικώς. Δέν ήξερε τί να ύποθέση. Τόν παραγνώρισαν; Τόν κοροϊδεύαν; Η βρισκότανε μπρος σ' ένα δραπέτη φρενοκομείου;

Πιο μεγάλη ήταν ή εκπλήξη του όταν άκουσε τον εισοδηματία να τού λέγη...

«Α! κατάλαβα! Ηλθατε εδώ την ώρα πού είμεθα όλοι ασχολημένοι στις προινές προετοιμασίες. Δέν βρήκατε κανένα να σας ύποδεχθί και τότε σκεφθήκατε αυτή την έξυπνη φάρσα να κυφθήτε στη ντουλάπα. Α! Μά είσθε έκτακτος! Αυτή ήταν μιά πολύ καλή φάρσα. Ναί, θά τη διηγούμαι πάντα!...»

Ο λωποδύτης ήταν έξυπνος, και κατάλαβε εύθς πως ήταν θύμα κάποιας παραγνώρισεως. Σκέφθηκε λοιπόν να κρατήση καλά τή θέσι του.

Κάθησαν στο τραπέζι για τό πρόγευμα, πήραν τον καφέ τους και έπειτα έκαμαν τον γύρο της βίλλας.

Ο άλώνυμος λωποδύτης φινότανε πολύ εύγενής, λεπτός, εύθυμος, «τόν κόσμον».

Η Φανή ήταν τρελλή απ' τή χαρά της και ό πατέρας μπορούσε να όρκασθί πως ή κόρη του θύταν ή πιο εύτυχισμένη γυναίκα τού κόσμου.

Ο δέθεν γαμβρός έμεινε λίγη ώρα άκόμη μαζί τους και χωρί-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΥΧΤΩΝΕΙ

(Από τά τελευταία του ποιήματα)

Αύφανοι πέπλοι από γηλά
τη γή τυλόνουν με σκοτεινά.
— Ω! πως σταλάζει στην ψυχή
βαρύν τό βράδυ!

Η έκκλησία του βε ποθ
πλάι — θαρρείς τάφου σσημάδι,
— Ω! πως σπιδάζει στην ψυχή
βαρύν τό βράδυ!

Της φορτωμένης μονομουλιάς
γέγραν κατά τό χώμα οι κλάδοι.
— Ω! πως σταλάζει στην ψυχή
βαρύν τό βράδυ!

Ός και ή θάλασσα; κρυά
ικερή, άκίνητη σάν λάδι.
— Ω! πως σπιδάζει στην ψυχή
βαρύν τό βράδυ!

† Γ. Γαγκόπουλος

ΣΑΤΙΡΙΚΑ

Τα κεφάλια του Γένους και του Κρίτους.
Ο βουλευτής; κι ό δάσκαλος. Τά πιασαν
όλα τά πόστι. Νόες, καρδιά, δι ό τους.

Όσαν τό νοή την καρδιά την ντοκίπιασαι.
Να τό ρουφάει νά κ' ή έλληνοκόρη,
τάματά τους. Με κίμα μās χαλάρω.

Η σκέψη, τού α. Η τέχνη, παταβούρα.
Ο γενεοστακίτης κι ό ψηφοφόρος.
Τάχο κόπομα, μιά καλκατούρα.

Στη γή πού πνίει και προκόβει ό σπόρος
κάθε λογής τζοντζόν και τά περσοίτων,
κ' έγω φτωχόν άνέξιος σωμαδόντων
μάλλον θυμώ και τορρυρών έρωτών.

[Οι καημοί της λαϊθάλας]
Κωστής Παλαμάς

ΠΡΩΤΗ ΔΙ' ΑΓΓΛΗ

Μάρι είταν τό φίλκι σου τό πρώτο.
Και μονομένα φίλτιν είχε τό χιόντο.
Χρονόξανθο ένα κίμα νά καλλόσιν
Και καί από Νεράιδες ή άγκυλά σου.

Ο! ναι, Όμορφή μου, ό ναι, πού άλλο μόνό μου
Πουλιά ό Νόες, στού τελαγίσου δόριμον
Τά πλάτια ενθ πλανίμει ήμερονηχία,
Στης όμορφιάς σου λαχτ όρει τά δόρτια.

Μιά από τά μικρά μου χονιά είχε ή γρηά μου
Και μιά Βασίλισσα της ή καρδιά μου.
Στης φιλότητος μου έόδοα την άγκυλη
Με κίμα ή με γαλήνη ή άποζοζάλη.

Μα τώρα είπες μου, ό τέ μου τί ν' άνω;
Θαρώ, πως άνοείζω πονέ άπτιω
Στό πέλασ των μυτιών σου, κ' άνοείζω
Τά μύρα των φίλων σου. Ο! τι νά γένο!

[Γραδούδα της άρκαλοχίας]
Γιάννης Περγινλίτης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Και πάλι νάδ Μάιος για νάδθ έξυμώ
και διασκελίζει θάλασσας και κίμας και βουτιά
Σπιδάει με τρανάρυλλα τά όπταθα μαλλιά του
και όρειν καλόν μονομιάς ες τ' άρματα μανούλι του,
κρατεί άνθους στα χέρια του κι άβόλα παντοσσοπία
κι' όπου περάσει και διαβεί εκεί μονομυρθεί.

Αγ! Μαν, άν σ' άγάπησα κι άν α' άγαπό άπόμει.
Ρίξε όρσοστα λούλουδα και σταλός τό χόμα
πνί θά διαβί ή άγάπη μου — δέν ήλιο όπου πατήση
άλλο από ρόδα και μωρίς τό πιά της ν' άγρίση.

Μα! Περίεργο! σκέφθηκε ή καλή Γερτρούδη διαβάζοντας τό γράμμα.
Ο Έρρίκος Ντεβό ήταν βεβαία πως δέν πήγε στο Ντρέ γιατί έσπασε τό πόδι του.

«Ο γαμβρός πού μās έστειλες, ειπε θαυμάσιο! Έτρελλαθήκαμε όλοι μαζί του. Ο! Θεέ μου τί έξυπνος πού ειπε! Και τί άστείος! Χαιρομέννος φαρσέρ! Αφού, φαντάσου, φευγοντας μάζεψε και πήρε όλα τά άσημικά μας, σ' άστεία! Για νά μās κάμη να τό ζητάμε! Είμαι κατενθουσιασμένος!...»

Μα! Περίεργο! σκέφθηκε ή καλή Γερτρούδη διαβάζοντας τό γράμμα.

Ο Έρρίκος Ντεβό ήταν βεβαία πως δέν πήγε στο Ντρέ γιατί έσπασε τό πόδι του.

«Ορίμενος γελιέται ό αδελφος μου...»
Και πούματι γελιότανε ό καλός Πετρουσκέν μιά τό κατάλαβε πολύ άργά!

Μετάφρ. Ε. Μάκρη

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ...!

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΜΟΥΤΟΝ

Α'.

Σταθμός Σκίν Λαζάρ.— Ένας ταξιδιώτης με φορεσιά περιγυρισμένη φορτωμένη μαστούνα και όμπρέλλες. Στο χέρι του κρατά μια βαλίτσα.

Ταξιδιώτης. (στη θυρίδα των μπιλιέτων).— Για την Γκρανβίλ ένα εισιτήριο πρώτης θέσεως, παρακαλώ.

Υπάλληλος της θυρίδας.— Δεν δίδουν εδώ μπιλιέτα για την Γκρανβίλ.— Θα πάτε στη λεωφόρο Μοντ-Παρνάζ αρ. 4.

Ταξιδιώτης.— Πώς γίνεται αυτό; Η Γκρανβίλ είναι τώρα στη Μπρετανή;

Ο φύλακς της γραμμής. (τον σπρώχνει με προσοχή).— Περάστε, κύριε, γιατί εμποδίζετε τον κόσμο να πάει μπιλιέτα.

Ταξιδιώτης.— Μά ο επίσημος οδηγός του Σιδηροδρόμου λέγει πως στον Σταθμόν Αγίου Λαζάρου δίδουν μπιλιέτα για την Μπρετανή. Κρίμα! τα 30 λεπτά που έδωσα και τον αγόρασα.

Ο φύλακς.— Κύριε, δεν γέλαμε εδώ τον κόσμο. Διάβασε καλά τον οδηγόν και θα δής τι γράφει με μεγάλα γράμματα.

Β'.

Σταθμός Αγίου Λαζάρου. (ώρα 8, αναχωρεί το τραίνο. Ο ταξιδιώτης βρίσκεται σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως. Συνταξιδιώται, ένας ηλικιωμένος, δυο παιδιά, ένας ζωέμπορος, και ένας παραγωγολόγος).

Ένα παιδί ακουίζει τον καιρό και σηκώνεται σύννεφο σκόνης.

Ο παραγωγολόγος.— Για δήτε σκόνη! φαίνεται πως τον σκοπίζουνε κάθε τριανταρείς του μηνός! Δεν είναι άδεια;

Ο φθισικός. (με μια φωνή αξιοθρήνητη).— Σας παρακαλώ, κύριοι, να κλείσετε τα τζάμια, γιατί έχω το στήθος αδύνατο και το κρύο της νύχτας για μένα εινε θάνατος!

Ο ζωέμπορος οραλίζει και στροφονοιζει στο πλάι του ταξιδιώτη...

Ο ταξιδιώτης.— Ο γείτονάς μου εινε ανυπόφορος και δεν θα μπορούσα να τον υποφέρω έως στην Γκρανβίλ.— Βρωμά μιλιά άρτισιο, ρούμι και όμια καρότα! Μου έχρεται να κόμω έμετό. Πούψ!...

Γ'.

(Ένα βαπόρι ορνοιζει εντομάζεται να φύγη, θάλασσα γύρω τριγύρω, μεγάλη συννεφιά και φουρτούνα, κύματα και κόρη).

Ο ταξιδιώτης.— Τι κακός καιρός! Πολύ φοβάμαι μη πνιγώμω.

Ένας παραγωγολόγος.— Δεν πιστεύω, μα πολύ πιθανόν! Παρντόν, κύριε, δεν μπορώ να κουβεντιάσω περισσότερο, εινε ανάγκη να λείψω μερικά λεπτά... (Στο γκαρσόνι). Είμαι άδικοτος απ' τη φορτούνα και παρακαλώ να με οδηγήσης που μπορώ νύ...

Το γκαρσόνι.— Εκεί κύριε, αν θέλετε να σας οδηγήσω.

Ο παραγωγολόγος.— Δεν ζητώ παρ' όσον το δυνατό περ' γρήγορα.

Ο ταξιδιώτης. (πλαγιασμένος στην καμπίνα του κοιτάζει μια λεκάνη ποδιών κοντά του).— Με βερβαιώσανε πως σάν μείνω πλαγιασμένος με κλειστά μάτια, δεν θα υποφέρω πολύ. Αχ!

Το γκαρσόνι.— Πάρετε άλλη λεκάνη, γιατί υποφέρετε πολύ.

Έχουμε μέσα στο βαπόρι άρκετες για όλο τον κόσμο! (Ακούεται ένας κρότος τρομερός, και το γκαρσόνι χτυπά την πόρτα της καμπίνας).

Ο ταξιδιώτης.— Ορίστε, περαστείτε μέσα.

Το γκαρσόνι.— Έλαβα διαταγή να σας ειδοποιήσω πως το βαπόρι χτύπησε σε βράχο από λάθος του τιμονιέρη και κόμει νερά άρκετά...

Ταξιδιώτης.— Λοιπόν πάμε να βουλιάξουμε;

Το γκαρσόνι.— Ναί, κύριε, μα κάμει σινιάλο σ' ένα άλλο βαπόρι που φαίνεται, και έχρεται να μάς βοηθήση να βγούμε.

Ταξιδιώτης.— Δόξα σοι ο Θεός! γιατί θα χανόμαστε και στο απήτη δεν θα ξέρανε τι γενίκαμε.

Δ'.

(Ο ταξιδιώτης με ένα οδηγόν αναβαίνουν ένα βουνό γεμάτο από κορημούς).

Ταξιδιώτης.— Κουράστηκα πολύ, κοινοτεύω να φτάσουμε;

Οδηγός.— Σε μια ώρα το πολύ.— Άμα στρίψουμε εκεί κάτω θα δούμε από μακριά την κορυφή του βουνού.

Ταξιδιώτης.— Ο τόπος αυτός έχει όμορφες τοποθεσίες, μα εινε ερημικός— υπάρχουν άρκουδες;

Οδηγός.— Πολλές, κύριε, και ίνε μεγαλειό να τις δήτε!

Ταξιδιώτης.— Είνε επικίνδυνες;

Οδηγός.— Όχι, κύριε, παρ' όσον όταν περνούν!...

Ταξιδιώτης.— Θα βρούμε τώρα στον δρόμο μας;

Οδηγός.— Όχι εδώ. Στέκονται πάντοτε στην άκρη του δρόμου αυτού, γιατί εκεί κάτω εινε ένα όροπέδιον που μπορούν να φάγουν με την ησυχία τους.

Ταξιδιώτης.— Ο καιρός δεν φαίνεται καλός.

Οδηγός.— Έχετε καλό μάτι, κύριε! σε λιγάκι θα έχουμε μπου-

ρίνη με βροχή, χαλάει και αστροπελέκια, μα εύτυχώς δεν θα χιονίση.

Ταξιδιώτης.— Βρίσκει κανείς εδώ κανένα καταφύγιον;

Οδηγός.— Ναί, κύριε, μα τελευταίως καταστράφηκε απ' τα αστροπελέκια.

Ταξιδιώτης.— Φθάσαμε στην άκρη του δρόμου μα δεν βλέπω άρκουδες.

Οδηγός.— Παρντόν, κύριε, ορίστε δυο που έχουνται απ' εκεί.

Ταξιδιώτης.— Λες να μάς προσβάλουν;

Οδηγός.— Δεν εινε πιθανόν, γιατί προ τεσσάρων μερών φάγαν ολόκληρη φαμίλια!... και εινε χορτάτες!

Ταξιδιώτης.— Υπάρχουν ληπταί;

Οδηγός.— Έδώ όχι, γιατί κουράζονται ν' ανέβουν, και δεν βρίσκουν κόσμο να περνά, άμα καταβούμε κατό κάτω θα βρούμε.

Ταξιδιώτης.— Άιντε να καταβούμε φθάει.

(Αρχίζει βροχή και αστροπελέκια, χαλάει και ποτάμια κυλούν σε όλα τα μέρη).

Οδηγός.— Βρέχει δυο ώρες τώρα, και ο καιρός θ' αναιέση, μα κουμπήσε επάνω μου για να περάσουμε τον ποταμό. Κλείστε τα μάτια σας για να μη χαλσθήτε. Αν πέσετε μέσα δεν υπάρχει όχημα στον κόσμο για να σας βγάλει.

Ταξιδιώτης.— Ποιος εινε αυτός ο άνθρωπος με το όχημα μούτρο που βλέπω εκεί κάτω και στέκεται στη μέση του δρόμου άκουμπώντας στο μαστούνι του;

Οδηγός.— Παρντόν τόν ντουφρέι του άκουμπά! Εινε ένας ληστής από εδώ!

Ταξιδιώτης.— Πιστεύετε να μάς ξεγυμνώση;

Οδηγός.— Όχι, φθάνει να του δώσετε όσα χρήματα έχει μαζί σας!...

Ληστής.— Καλημέρα, κύριε. Η τόν πορτομονέ ή την ζού σας;

Ταξιδιώτης.— Νόμιζα πως δεν τόν λέγουν παιά αυτό! Πρωτιμώ να σας δώσω τόν πορτομονέ μου.

Ληστής.— Κάμετε γρήγορα, δεν έχω καιρό να περιμένο, είτε ή ώρα του φαγητού!...

Ταξιδιώτης.— Η τσέπη μου εινε βρεμένη και τόν πορτομονέ δεν βγαίνει εύκολα. Να πάρε το.

Ληστής.— Εύχαριστώ, μπορείτε να έχετε λουθήσητε ήσυχα τόν δρόμο σας. (Στον οδηγό). Πρόσεχε, οδηγέ, ο κύριος να μη παραστράση περνώντας το ποταμάκι του Μύλου!...

Ε'.

(Ένα μικρό ξενοδοχείον και σ' ένα μικρό ταξιδιώτη εινε πλαγιασμένος).

Ταξιδιώτης.— Απ' τους κόπους και τις σπληνικές αυτές της έκδρομής μ' έπιασε πυρετός. Τό κορμί μου σπασμένο απ' την κούραση, τόν κεφάλι μου κόμει. Δεν μπορώ να κρύβω ξενοδόχε, να μου στείλετε ένα γιατρό;

Ξενοδόχος.— Εινε ένας εκεί πίσω απ' τόν βουνό, μα κείνος που διά πάγη να τόν φέρη θα πάρη τουλάχιστον 20 φράγκα.

Ταξιδιώτης.— Πόσα πέρνει ο γιατρός;

Ξενοδόχος.— Μόνον τρία φράγκα, μα κερδίζει απ' τα τριαντά ένα περιδρόμο!

Ταξιδιώτης.— Δίδω τόν 20 φράγκα, στείλετε να τόν φέρη.

Ο αδελφός του ξενοδόχου. (άπ' τη πλαγινή κάμαρα).— Αδελφά ταξιδιώτη φαίνεται πολύ άρρωστος. Πρέπει να γράψη διαταγή στη φαμίλια του, γιατί, αν πεθάνη εδώ, ίσως βρούμε τόν μεταλλικό μω...

Ξενοδόχος (μπαινοντας στην κάμαρα του ταξιδιώτη).

Πήγαν να φωνάξουν τόν γιατρό. Μην ανησυχείς, δεν θάνε τίποτα, έως νάλθη ο γιατρός, θέλετε να φωνάξουμε ένα παπά;

Η σούπα εινε έτοιμη! πάγω να σας φέρω ένα γάιτο γεμάτο, για να σας δυναμώση λιγάκι.

Ταξιδιώτης. Εύχαριστώ, προτιμώ ένα φλιτζάνι τίλιο.

Ξενοδόχος. Δεν έχουμε εδώ τίλιο— έμειπε πού δεν άρκεσταμά εδω.

Ο Γιατρός. Λοιπόν, κύριε, τι πάσχετε; Κρυολόγημα και πονο...

ρασις εινε! Θά σας πάρω αίμα, θα σας δώσω καθάρσιο, και έπειτα κού!

Υστερα από όχτω μέρες μπορείτε να σηκώθητε! Προσέχετε να μη πάρητε τόν έμετικό για καθάρσιο και τανάπαλι! Θάχω τρεις φορές την μέρα να σας βλέπω. Έλπιω να σας σώσω!...

ΣΤ'.

(Υπόγειο φυλακής. Ασμοφύλακας, χοροφύλακας, αστυνόμος).

Δεσμοφύλακας. (κρατώντας γυναικα και ένα παιό φασιόλι).

— Ορίστε τόν φαγητό σας, έχετε μια στάμνα νερό εκεί, επάνω...

πίσω τη κάμαρα και έβαλα σκόνη για τούς χορούς. Θάσπε πάλι...

κικά εδω μέσ', λυπούμαι που δεν έχω καλλίτερη κάμαρα. Έπειτα...

δεν πιστεύω να μείνετε εδω πολύ καιρό, διότι ο χοροφύλακας που...

σας έφερε εδω μου έλεγε πως εινε βέβαιος πως λάθος συμπέρασμα...

και σας έπιασαν.

Ταξιδιώτης. Τότε δεν καταλαβαίνω γιατί με συνέλαβαν.

Δεσμοφύλακας. Είχαν τέτοια διαταγή, ξερότε φυλάγουν...

σύννορα.

Αστυνόμος. Κύριε, λυπούμαι παρ' όσον. Δεν καταλαβαίνω...

πως μπορέσανε να κάμουν τέτοιο λάθος. Σεις είσθε ξανθός, παχύς, φλακαρός, ενώ εκείνον που ζητούμε εινε χίρινος πολύ ύψηλός και με άσπρα μαλλιά. Κύριε, είσθε ελεύθερος, είμαι στην διάθεσι σας για να σας ευκολύνω σ' ότι αγαπάτε.

Ταξιδιώτης. Εκείνο που ζητώ εινε να με στείλετε στον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό για να γυρίσω στο Παρίσι, γιατί υπέφερα τόν διάβολο μου σ' αυτό τόν ταξίδι.

Ζ'.

Σιδηροδρομικός Σταθμός. Η θυρίδα εινε ακόμη κλειστή αν και εινε ή ώρα της αναχωρήσεως.

Ταξιδιώτης.— Λοιπόν γιατί τόν τραίνο δεν φεύγει;

Ο φύλακας της γραμμής.— Δεν ξέρω δεν εινε δουλειά δική μου.

Ταξιδιώτης. (έρωτά ένα χοροφύλακα διατί δεν φεύγει τόν τραίνο.)

Χοροφύλακας.— Φαίνεται πως... λέγουν κατί εμπόδιον υπάρχει στη γραμμή, δεν ξέρω περισσότερον. Ο Άστυνόμος, ο μηχανικός και ο ενομοκράχης εινε εκεί πληγμένοι.

Ένας Κύριος.— Έμαθα πως τρομερό δυστύχημα συνέβη, κύριε, που συχνά συμβαίνει σ' αυτή την γραμμή από λάθος της υπηρεσίας και από έλλειψιν ασφαλείας και επιβλέψεως. Υπάρχουν πολλοί νεκροί και λαβωμένοι και στείλανε εκεί έξη γιατρούς!

Ταξιδιώτης.— Εινε τρομακτικό αυτό που μου λέτε. Δεν ξέρω τι να κάμω για να πάγω στο Παρίσι, και έπειτα δεν θέλω ν' αφήσω τόν κόκκαλα του σ' τέτοια υποκείμενα!...

Ο Κύριος.— Τι θέλετε κύριε, θάμιασε εύχεις αν γλυτώσουμε τόν κεφάλι μας και βγούμε με ένα χέρι βγαλμένο ή μια γάμπα σπασμένη!

Η'.

Σιδηροδρομικός σταθμός Παρισίων. Ο ταξιδιώτης ζητή τις δυο βαλίτσες του μα δεν βρίσκονται.

Ταξιδιώτης.— Κύριε επιθεωρητά, δεν βρίσκω τόν μπαγκάζι μου.

Επιθεωρητής.— Είς τας διαταγές σας, κύριε.

(Ψάχνουν πανταχού μα δεν βρίσκουν τις δυο βαλίτσες).

Ένας άχθοφόρος.— Δεν εινε δυνατόν να χαθούν, πιθανόν να τας έβρεμάστε στην προκυμαία.

Ταξιδιώτης.— Δεν εινε, έπηγα εκεί.

Άχθοφόρος.— Σταθήτε να κυττάξω τόν φύλλον τή γράφει. Κύριε, τις βαλίτσες σας τις στείλανε στο Βουκουρέστι!...

Ταξιδιώτης.— Στο Βουκουρέστι της Βλαχίας; Μη χειρότερα! Πηγαίνει εις τόν γραφείον τών άπαντήσεων και κάμει αναφορά.

Θ'.

Ταξιδιώτης. (φωτάζει ένα άμάξι).— Γρήγορα στο Καί ντ' Όρσέ αρ. 36.

Άμαξής. (Πηδά στο άμάξι).— Μείνατε ήσυχος θα δήτε πόσο γρήγορα θα πάμε. (Τό άλογο δεν θέλει να περπατήση.) Μπρος λοιπόν, ψοφήμι!

Ταξιδιώτης!— Τέλος πάντων έφθασα στο Παρίσι! στο καλό λιμάνι! Ποτέ δεν θα ξαναταδεξέμω ύστερα απ' τόν μαρτύριο αυτό!

Άμαξής. (Χτυπά τόν άλογο, μα αυτό γρυλίζει πίσω.)

— Να πάρη ο διάβολος για άλογο. Μπρος, κουφάρι!...

Ταξιδιώτης.— Τι συμβαίνει πάλι; στάσου να κατεβώ.

Άμαξής.— Αφήστε λοιπόν, εινε καινούριο τόν ζώου θα τού περάση. (Σκάνει άπάνω στο άλογο και τόν χτυπά στο κεφάλι με τόν καμπίκι. Τό άλογο σηκώνεται στα πίσω πόδια!)

Ταξιδιώτης.— Άμαξή, εν όνόματι του νόμου σε διατάσσω να μ' αφήσης να κατεβώ.

Άμαξής. (έξακολουθεί να χτυπά τόν ζώον, τόν όποιον άρχίζει να τρέχη σάν άστραπή!...—Νομίζετε, λέει, Κύριε, πως τόν άλογο μου δεν τρέχει, βλέπετε τώρα τι δρόμο πήρε; Χόπ! Χόπ! Γκαλόπ!...)

(Τό άμάξι πέφτει επάνω σ' ένα γυναικα σπιτιού. Ο ταξιδιώτης τινάζεται έξω και σπάει τόν κεφάλι του!...).

Ταξιδιώτης. (ψυχροπαρόν).— Τόν ταξίδι μου δεν τελειώνει εδω... Τώρα έχω να τρεβήσω για τόν Άλλο Κόσμο!... Τι βάσανο!...

(Αποθνήσκει). Eugène Mouton

*

ΤΑ ΕΥΓΗΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Οικογενειακή σκηνή:

— Γρήγορα τόν γιατρό! Τόν μωρό...

κατάμει μια λίρα!...

Και ο φίλα...

γυρός σπύγος:

— Μην άνη...

συχής, γυναικα...

— Ήταν κάλπη!

Ο Κρύος

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΠΡΕΨΑΝ

= ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ ΑΛΒΡΙΤΖΗ =

Είνα πολλοί οι δεσμοί που συνδέουν την Κέρκυρα με την Βενετία.

Η Κέρκυρα έχει ζωνοράς τας αναμνήσεις της ενετικής κατοχής, αλλά και ή ιστορία της Βενετίας δεν λησμονεί τας κεκοιμημένες προσωπικότητας που έμειψαν με την έπισκεψή τους και με την διαμονή τους την προτεύουσα της Γαληνοτάτης Ένετικής Δημοκρατίας.

Από αυτές τας προσωπικότητες περισσότερο ρόλο έπαιξε στην βενετσιάνικη κοινωνία περ' τα τέλη του δεκάτου όγδόου και τας αρχάς του δεκάτου ένατου αιώνας ή Ισαβέλλα Θεοτόκη Άλβριτζι.

Δεν υπάρχει ίταλος ή γάλλος συγγραφέας που να ήσχολήθη με αυτή την περίοδο της, χωρίς να σταματήση έμπρός στην φυσιογνωμία της «θεϊκής και σοφής Ισαβέλλας» όπως την όνομάζει ο Φώσκολος.

Τό δέ σαλόνι της τόσον μορφωμένης και ώραιας αυτής γυναικας ήτο τόν έντεκνητίον όλων των μεγάλων άνδρων που περνούσαν τότε από την Βενετία.

Η Ισαβέλλα γεννήθηκε εις την Κέρκυρα τόν 1760 και άνήκει εις τόν επιφανέστερον κλάδον του δένδρου των Θεοτόκιδων. Ήτο άνιψή τού Πρίγκηπος της Έπτανήσου Σπυριδώνος Γεωργίου Θεοτόκη.

Αί σπουδαί της έγινοντο εις την γενέτειραν νήσον ή όποια ήτο τότε κέντρον τόσον πολυμαθών άνδρων.

Είς ηλικίαν δέ νεανών ήλθε εις πρώτον γάμον μετά τού Κόμητος Μαρίν άριστοτικού τού Ένετικού ναυτικού. Ούτος εκτός της έπισήμου ιδιότητός του, είχε και βαθύτατην γνώσιν της ιστορίας αρχής δέ και αυτές άδύνατον την φήμην διακεκοιμμένην ιστορικού συγγραφέως. Αλλά ο γάμος της Ισαβέλλας μετά τού Μαρίν δεν διήρκεσε πολύ διαφορά χαρακτήρων διέσχιε αυτόν ταχέως και τότε ή Ισαβέλλα ένμυστη έπιδόνη της Ένετίας τιτόληγον τόν Κόμητα Ιωάννη Άλβριτζι. Εγγατεστάθη έκτοτε μονίμως εις Βενετίαν και έξηκολούθησεν τας φιλολογικάς της μελέτας τας όποιάς συνεπλήρωσεν άργότερον εις την Ρώμην όπου μετέβη κατά τόν έτος 1799.

Ένα από τά πρώτα της έργα ήσαν τά «Πορτραίτα», έκδοθέν τόν 1807.

Τό έργον αυτό εις τόν όποιον έξωγράφως με την πένναν της διαφόρους φυσιογνωμίας της έποχής της, της έδωκε την δόξαν της συγγραφέως, και την εισοδο εις πολλάς Ακαδημία και φιλολογικάς Έταιρείας των όποιων έγινετο μέλος.

Η Ισαβέλλα πλέον είχε γίνη προσωπικότης πασίγνωστος και έκτοτε άρχίζει ή κίνησις τού σαλονιού τού όποιον είχε στην Βενετία. Τό σαλόνι αυτό εινε ένα κομμάτι της τότε Ένετικής πρωτεύουσας.

Ο Άδελφος Βύσαν δούκας έπεσκέπτετο την Βενετίαν ήτο τακτικός θαμνών, θαμνιστών ιδιαιτέρως την διανοουμένην έλληνίδα την όποιαν όνόμαζε: «Κυριαν Στάελ της Βενετίας».

Επίσης ο Σατοβριάν και ο στρατηγός Μαριόν, και ο τότε διάδοχος τού Βασιρικού θρόνου, περνώντας από την Βενετία δεν έλειπαν από τόν σαλόνι της.

Εινε άλλως τε έκτεταμένος ο κατάλογος των έπιστημοτήτων των γραμμάτων και της πολιτικής που έσυνάζον εκεί. Από τούς Έλληνες περιοριζόμεθα να αναφέρωμεν τόν Καποδίστριαν, τόν έχον τας Κερκυρας ιστορικών Μουσείοσύν.

Είς τόν σαλόνι αυτό διεξήγοντο κυρίως συζητήσεις καλλιτεχνικά και φιλολογικά.

Η όνομας δέ της Ισαβέλλας εις τόν να περιγράψη χαρακτήρας και ποιήματα έξεδηλώθη περισσότερο εις έργον περ' της Άγαλακτικής και Πλαστικής τέχνης τού Κανόβιν. Αί ένδοσιαί δέ κοίσεις με τας όποιάς έγινε δακτύλ τόν έργον τούτο—έκδοθέν τόν 1809—έκινησαν την ευγνωμοσύνην τού μεγάλου γλύπτου ο όποιος της έδόθησεν την προτομήν της Έλένης.

Και έπ' αυτής δέ της προτομής ή Ισαβέλλα έγραψε άργότερον άλλη αίσθητικήν μελέτην.

Εν τώ μέσω δέ της γενικής των Ένετών εκτιμήσεως ή Ισαβέλλα άπερίσως εις προκεχωρημένην ηλικίαν τόν Σεπτέμβριον τού

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

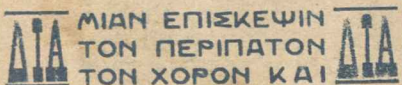

Ο Έρασιτεχνικός Μουσικός Όμιλος Πατρών «Ορφεύς».

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ-ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΜΟΝΟΝ
ΣΤΟΥ ΖΩΓΓΡΑΦΟΥ, ΕΡΜΟΥ 10

ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ

ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ
Εἶνε ἀπαραίτητα

—Τὰ Ὑποδήματα πολυτελείας—
τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΤΟ **“ΣΥΜΠΑΝ”**,
Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου 46.

ΟΙΚΟΣ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΕΩΣ Ο “ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ”

Ὁ μόνος ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ
Κράτους. Ἀναλαμβάνει τὴν ἀπολύ-
μανσιν Καταστημάτων, Ξενοδοχείων,
Οἰκῶν, Θεάτρων, Κινηματογράφων,
Τροχιοδρόμων, Σιδηροδρόμων, Αὐ-
τοκινήτων κλπ.

Ἡ ἀπολύμανσις γίνεται διὰ φαρμά-
κων ἅτινα οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέ-
ρουν ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων καὶ πα-
ρακολουθεῖτε παρ’ εἰδικῶν ἐπιστη-
μόνων.

Γραφεῖα: Βερωντζέρου 12.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟ γραμματόσημα,
Διὺς Φόσκολο, Ὁδὸς Ἀχαρνῶν 11β.
— ΑΘΗΝΑΙ —

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρό-
λους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων.

Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων ἀχη-
μάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορικὴ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς διευκτ. τοῦ «ΜΗΟΥΚΕΤΟΥ».

ΕΛΛΑΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΧΡΥΣΟΥΝ

Θέρμες—Σπλήνα
Θεραπεία διὰ τῆς

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ
Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Ἡ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶνε τὸ τελειότερον καὶ
ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλῶδων πυρε-
τῶν. Χιλιάδες κατ’ ἔτος πασχόντων εὐρίσκουσι τὴν σωτη-
ρίαν των διὰ τῆς Ἀντιπλάσμοδινης. Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ
καὶ φαρμακοποιοὶ βεβαιοῦσι τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα
τῆς Ἀντιπλάσμοδινης. Θεραπεία ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἄνευ
νηστείας καὶ διαίτης.

«ΦΑΜΑ» Πανατολήμιου 47

εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας,
κατὰ τὸν ἀπολυμαντικὸν

— JACROTAN —
δι’ ὑγιεινὴν χρῆσιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία. Παρακαταθήκη ἐν Ἑλλάδι

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ὁδὸς Πειραιῶς 170

ΕΡΜΗΣ ΠΡΟΒΛΕΨΗ